

9^e JAARGANG N°. 18 — 19 JULI 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHINT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

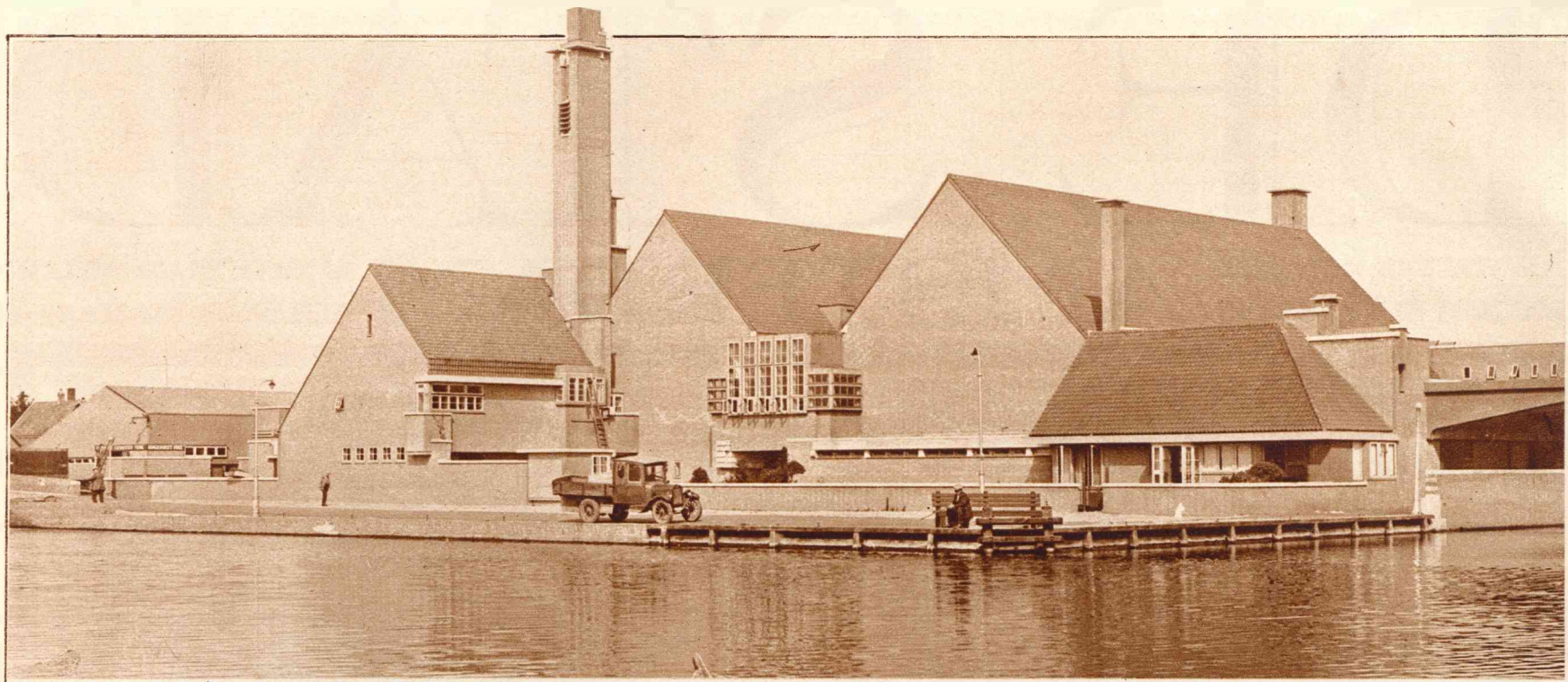
REDACTIE EN ADMINISTRATIE

KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

HIJ ZEGT HET MET BLOEMEN,

de jongste bloemenkoopman der Centrale Aalsmeersche Bloemenveiling, waar we, dezer dagen een bezoek brachten, en in welk interessant bedrijf we met onze lezers op de volgende bladzijden een kijkje nemen.

De ruime gebouwen der Centrale Aalsmeersche Bloemenveiling.

Op de Aalsmeersche Bloemenveiling

Wet gij, lezer, waar bijna het gansche jaar door al die heerlijke Flora's kinderen vandaan komen, waarmee de huisvrouw zoo gaarne uw woning siert, de bloemen, die roerende tolk voor zoo velerlei gevoelens, welke een teere vrouwenhand zoo sierlijk weet te schikken, die een verrukking zijn voor het oog, die aan uw home, groot of klein, dat blijde aanschijn geven, het vullen met hun kleur en geur, en zijn als de gulle lach van een kind, of 'n tintelende, warme zonnestraal in het vaak zoo donkere leven?

Uit het buitenland natuurlijk, uit Zuid Frankrijk bijvoorbeeld, heel van de Italiaansche Riviera, meent u?

Mis!

Dat allercharmantste, teere thee-roosje, mevrouw, die vorstelijke donkerroode en die melkwhite rozen, die prachtige paarse viooltjes, die kleurige lathyrus, die forsche margrietten, die geurige anjelieren, die dahlia's, pethunia's en duizend-schoonen, goudsbloemen en zwaardlelies — ik spaar u nog 'n heel rijtje — benevens het grootste deel van de potplanten op uw bloementafeltje, waarop u zoo trotsch bent, en waaraan u zooveel

Een praam met potbloemen vaart het kanaal in dat tot binnen de veilingloodsen doorloopt, zooals op de foto hiernaast duidelijk uitkomt.

zorg besteedt, ze komen uit Aalsmeer! Ze komen uit dat vriendelijke dorpje, dat daar bescheiden bekoorlijk ligt aan de Hollandsche watertjes, onder den rook van de Amstelstad, en dat niet ten onrechte reeds de „bloemenvoorraadschuur van Europa" is genoemd.

Zeker, er zijn nog enkele andere centra in ons kleine, maar o zoo nijvere landje, waar men zich met succes toelegt op de snijbloemencultuur. Echter nergens zoo intensief en met zooveel klaarblijkelijk succes als in Aalsmeer, tot voor een kwart-eeuw een vrij onbekend dorpje. Thans is daar sinds enkele jaren, door de voortvarendheid en de energie van een aantal pioniers der bloemencultuur, een bloemenveilinggebouw verrezen, dat zijns gelijke in Nederland niet heeft, en dat zelfs ver buiten onze grenzen is beroemd om zijn schitterende organisatie en zijn doelmatige, praktische inrichting.

Naar dat centraal verzamelpunt voor den snijen potbloemenhandel zijn we op een vroegen morgen van een der drukste veilingdagen heengetrokken, en in deze up to date inrichting, gelegen aan

den rand van onze hoofdstad, willen we in dit weekpraatje eens een rondwandeling met u maken. Immers, wie vindt bloemen niet prettig? En al zijn onze illustraties reuk- en kleurloos, ze zullen u toch hopelijk eenig idee geven van de kleurige en geurige heerlijkheid, welke daar, elken morgen weer opnieuw, opbloeit onder de koele, weidsche daken van de veilinggebouwen.

De heer Bekker, directeur der Centrale Aalsmeersche Veilinggebouwen, was zoo vriendelijk, ons persoonlijk rond te leiden door de grootsche ruimten van deze bloemenbeurs, een schepping van een onzer bekendste Amsterdamsche architecten.

Met rechtmatigen trots toonde de heer Bekker ons het van onder tot boven inderdaad keurig ingerichte en doelmatige veilinggebouw. Snelheid en rust zijn de overheerschende motieven in deze symphonie van bloemrijken arbeid.

Rust!

Denk u eens in welk een schitterenden aanblik de met een schaal van bloemen beladen rolltafels opleveren. De bezoeker waant zich in het paradijs.

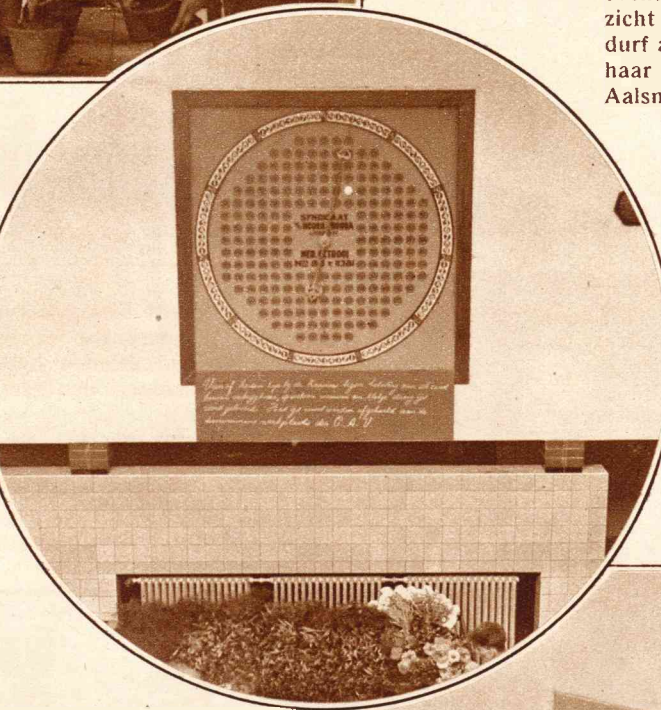
De monstercollecties potbloemen worden op wagentjes, welke over rails loopen voor de koopers gebracht, die ze vanaf de hoge tribune uitstekend kunnen bezichtigen.

Men stelt zich een veiling meestal niet anders voor dan als een bedrijf, waar alles gepaard gaat met een overmatige dosis levendigheid. Op een veiling, onverschillig van welken aard, wordt geroepen, geschreeuwd, gesjouwd, gerumoerd, is het in één woord een dooreenkrioelen van alles en nog wat.

Hier werken alle factoren, — ook de architectonische — mee tot het scheppen van die rustige, zakelijke, echt Hollandsch kalme sfeer, welke tapseert zodra men de groote hallen heeft betreden, en ondanks het feit dat er voortdurend een groote bedrijvigheid heerscht.

In tientallen auto's, pramen en bokken worden in den prillen morgen de bloemenvrachten naar de veilingterreinen en de loskade getransporteerd, waar ze door rappe handen worden gelost en binnen de hallen gebracht. Daar binnen worden ze tot een smakelijk geheel in hoopen geschikt op de rolltafels, want ook voor de bloemenkooplieden geldt het spreekwoord: het oog wil óók wat hebben. Zoo staan dan tegen zevenen, het uur waarop de veilingen gewoonlijk een aanvang nemen, onder de overkapping der groote hal de tientallen rolltafels met hun geurigen en kleurigen bloemenlast gereed. Op evenzovele auto's op gummi-banden, worden ze geruischloos voorbij de koopers op de tribunes gereden, tot onder de groote elektrische cijferklok. De getallen op deze enorme klok, het z.g. veilingbord, corresponderen met de getallen van de plaatsen der kooplieden, die bij het doen van hun bod slechts op 'n knopje hebben te drukken, om — 't is hier, wie het eerst drukt is koper —, bezitter te worden der aangeboden partij. 't Is het Hollandsche gepatenteerde veilingklok-systeem, zooals dat ook op de Groentenveilingen algemeen in gebruik is.

Opvallend op deze veiling is dat er meestal gebruik wordt gemaakt van twee veilingtribunes tegelijk; wel een bewijs hoe druk het er kan zijn, en tevens een voldoen aan den eisch van snelheid

De groote veilingklok in een der lokalen. Het witte balletje op onze foto is het verlichte cijfer, corresponderende met het nummer van den koper, die de partij kocht.

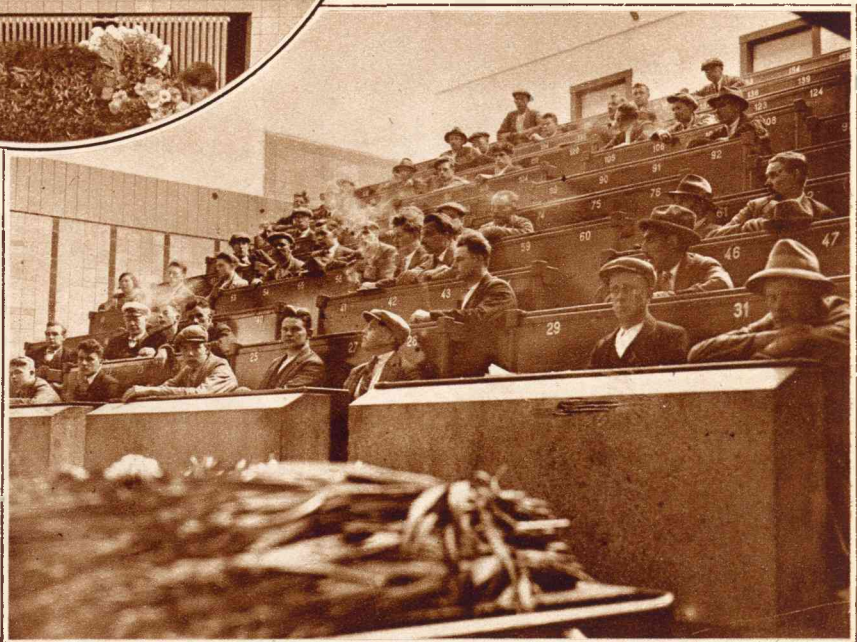
welke aan dit bedrijf wordt gesteld.

Snelheid!

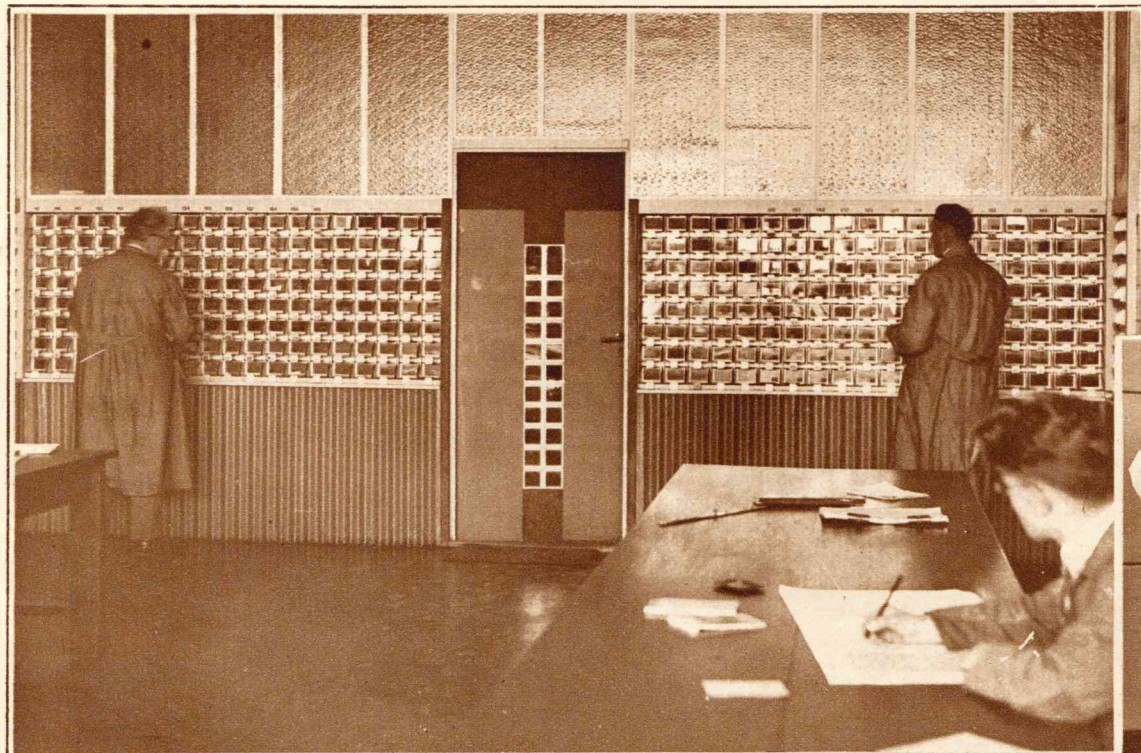
Voor al de voor export naar het buitenland bestemde bloemen, en dit is een zeer groot quantum, worden onmiddellijk na geveild te zijn, naar de z.g. exporteursboxen gebracht; hier worden ze verder zorg-

vuldig verpakt in groote triplexdoozen, waarin het z.g. droog-ijs (een ijs van bijzondere samenstelling dat niet smelt, maar verdampt en 'n koude bereikt van 115 graden beneden 0) de bloemen voor bederf vrijwaart. Om half acht rijden de vrachtauto's deze bloemen naar Schiphol, waar de K.L.M. zorgt voor verder vervoer naar Engeland, Duitsland, en zelfs naar Oostenrijk, Italië en Spanje.

En de organisatie, welke dezen exporthandel in handen heeft, evenals zoovele andere getuigend van zakeninzicht en Hollandschen ondernemingsgeest, van durf als van zin voor orde en regelmaat heeft met haar streven mogen bereiken, dat de bloemen uit Aalsmeer in het buitenland op verschillende plaatsen een beter afzetgebied vinden dan de producten van het eigen land. Het komt zelfs, — zoo deelde de heer Bekker met een glimp van vergenoegen in de oogen ons mee — herhaaldelijk voor, dat de seringen uit de Aalsmeersche kassen eer in Parijs zijn dan die uit de onmiddellijke omgeving van deze wereldstad. En triomfantelijk wees hij ons, — de klok op zijn bureau wees juist kwart over acht, toen we over een en ander, het bedrijf betreffende, prettig zaten te keuvelen, — door het open raam naar de lucht, waar juist op dat moment eer der K.L.M. vliegtuigen voorbij snorde, en in de richting van de Noordzee verdween

Een kijkje op een der drie groote veilingtribunes. Men ziet hier, hoe elke koopman z'n vast nummer heeft. Op den voorgrond de te veilen bloempartij.

Het kantoor waar men de koopbriefjes in de kleine boxen van de kooplieden legt.

*

Hiernaast: De keurig ingerichte koffiekamer, waar men even uit kan blazen en wat kan na-kaarten over de bloemenprijzen.

*

Hieronder: De bekende bloemenkoopman M. Vogel, aan het Leidsche Plein, die daar al 18 jaar een vaste standplaats heeft, en steeds zijn bloemen van de veiling te Aalsmeer betreft.

De gereide bloemen worden in kisten verpakt en aan de afnemers verzonden.

Engelsch laken uit Tilburg, Eindhoven of Enschede, en Fransch of Engelsch schoeisel uit de Langstraat als origineele buitenlandse producten betrekken? Het veilingbestuur kan er natuurlijk niet aan denken, maar... pleit het niet voor den wereldnaam van Aalsmeer?

We hebben als aandenken aan dezen fleurigen, geurigen morgen, een prachtigen tuil rozen meegenomen uit het land waar de rozen bloeien naar de hoofdstad.

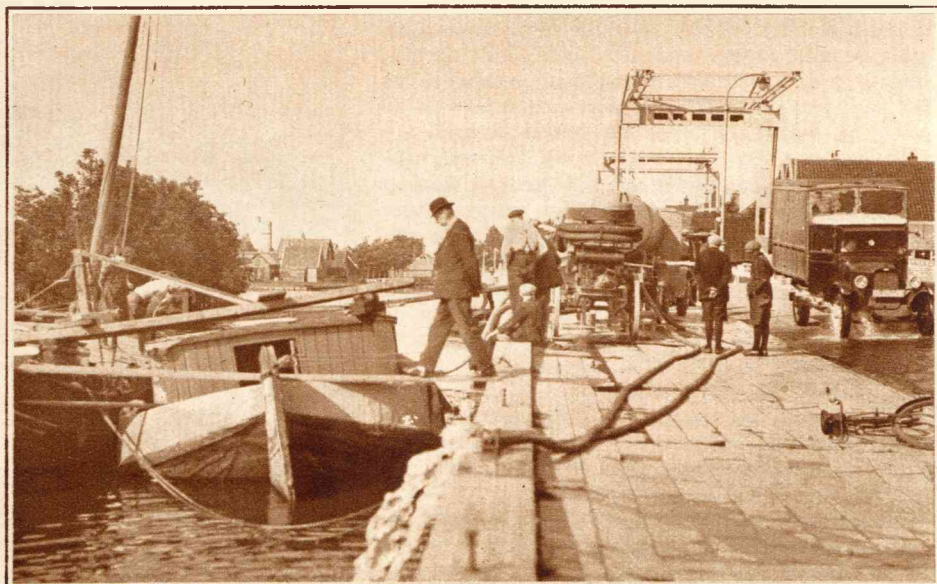
En toen we dien morgen in plan Zuid een bloemenkoopman voorbijstapten, keek deze ons eens glunder aan en lachte in onvervalscht Amsterdamsch: „An die heeren raak ik toch niks kwijt: die halen de bloemetjes zelf, in Aalsmeer!”

Zoo is het!

J. S.

met een vracht bloemen voor Londen, bloemen die we een goed half uur geleden onder onze oogen hadden zien veilen ne inpakken.

Snelheid dus en rust, twee factoren schijnbaar met elkaar in tegenspraak, doch in dit centrum van bloemencultuur opgevoerd tot'n ideale samenwerking

Economie behoeft men een Aalsmeerschen tuinder niet te leeren! De automobilist rechts op onze foto laait het onderstel van zijn bestelwagen schoon spuiten door het water dat door de brandweer wordt opgepompt uit een gezonken bloemenschuit

Vorige week bracht een aantal gebrekkige Amsterdamsche kinderen een bezoek aan het IJmuidenstrand, waar we hen kieften terwijl ze wachtten op de verfrissingen welke hun werden aangeboden.

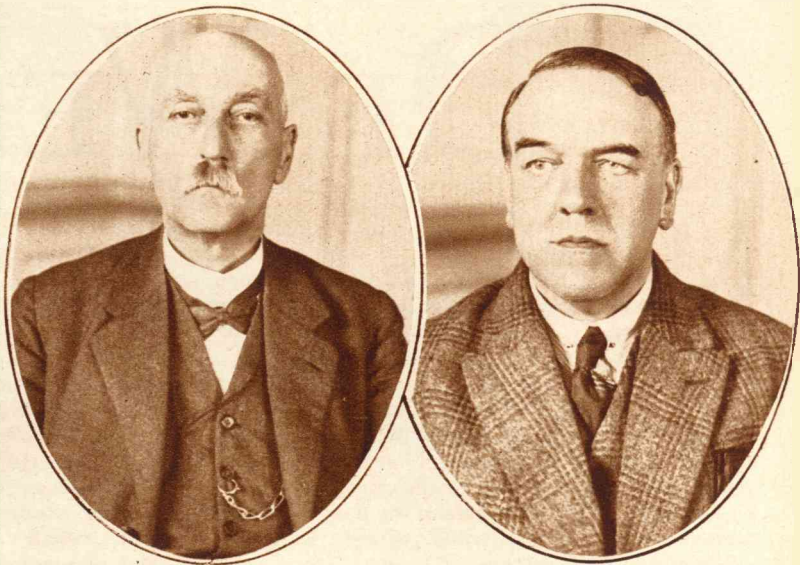
UIT DE PROVINCIE

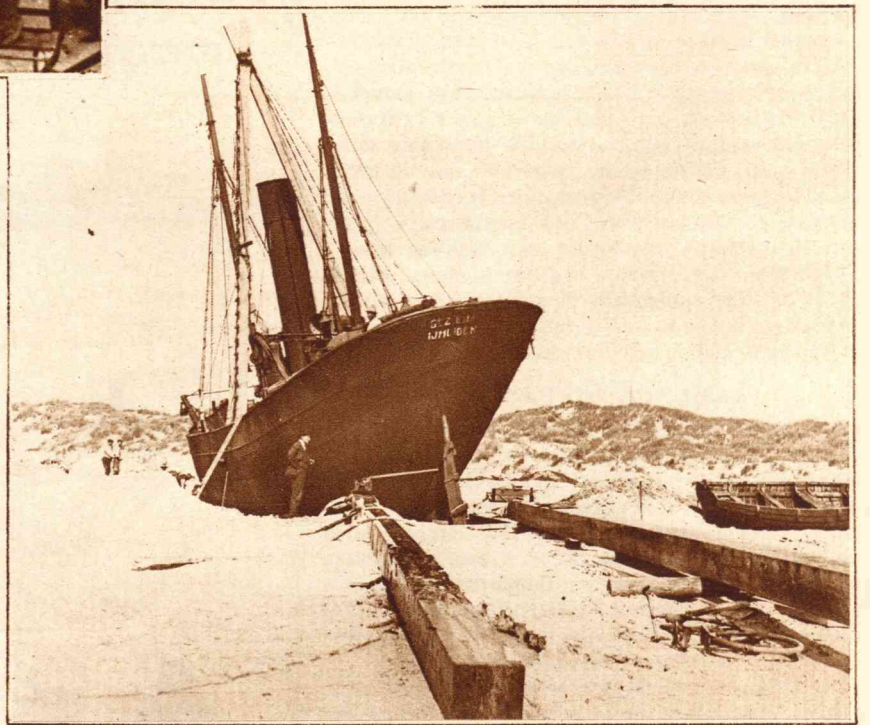
Zaterdag der vorige week had de officiële opening plaats van het Badhotel „Zeezicht” te Egmond aan Zee. Hierboven een exterieurfoto van het hotel.

Den 26sten Juli hoopt de heer W. J. Korte, chef bij de fa. Verkrusen en de Lange, wijnhandelaren te Haarlem, den dag te herdenken, waarop hij voor veertig jaren in dienst trad bij deze firma. De jubilaris is een bekende figuur in de Haarlemsche Zang- en Tooneelwereld.

Op 1 Aug. a.s. zal Jhr. H. Rappard (links) directeur van de Marine Werf te Den Helder aftreden en worden opgevolgd door den hoofdingenieur Ir. A. L. Bijl (rechts). De heer Rappard heeft echter reeds 15 Juli j.l. Den Helder met verlof verlaten.

De voor eenigen tijd te IJmuiden gestrande trawler „Geziena” is, na eerst opgegeven te zijn, verkocht aan een slooper. Men zal nu trachten, het schip weer vlot te brengen op de manier, waarop ook de scheepswerven bij de tewaterlating te werk gaan. Men hoopt binnen drie weken met de werkzaamheden gereed te zijn.

—mengde zangvereniging „Crescendo” te Noordscharwoude herdenkt met verschillende teestelijkheden op 20 en 21 Juli a.s. haar 40-jarig bestaan. De heer Willem Hesse (in het midden der foto) is sedert 1915 dirigent van dit uitmuntend en welbekend koor.

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.

Martha," fluisterde zij, „heb je gehoord wat er gebeurd is?" „Ja, juffrouw, ze zijn het me komen vertellen, en ze zeiden ook, dat ik bij u mocht blijven.... Maar, juffrouw, ik wil — ik kan het niet gelooven. Mijnheer Standring zal u nooit in den steek laten."

Cicely richtte zich in haar stoel op.

„Tracht jezelf maar niets wijs te maken, Martha, dat dient nergens toe. Mijnheer Standring heeft ons verraden. Hij deed alsof hij mijn vriend was, maar hij was niets anders dan iemand die door de zaken- tegenstanders van mijn vader betaald werd, om inlichtingen van mij los te krijgen."

Martha keek haar verschrikt aan.

„Maar juffrouw, wat zegt u daar?"

„De waarheid, Martha," antwoordde zij bitter. „Er is geen redding meer mogelijk. Zij hebben zelfs onze graven reeds gedolven. Bij het aanbreken van den dag...."

Martha maakte een heftig afwerend gebaar.

„Dan zullen ze toch eerst mij moeten nemen...."

Maar wat u van mijnheer Standring zegt, geloof ik niet, juffrouw. Ik weet niet welke zaken hem naar hier hebben doen komen, maar je hebt hem maar aan te zien, juffrouw, om te weten, dat hij recht door zee gaat. En als hij gezegd heeft, dat hij u zal bijstaan, — dan zal hij u ook bijstaan."

Cicely bedekte haar gelaat met haar handen.

„Martha — o, Martha, zeg dat niet.... Dat is het juist, wat zoo'n pijn doet!.... Ik heb hem vertrouwd, ik heb in hem geloofd.... en o, Martha, ik had hem lief — en nu...."

NEGENDE HOOFDSTUK

Martha was naast den stoel waarop Cicely zat, op de knieën gevallen, en met de armen om haar heen geslagen, trachtte zij haar tot bedaren te brengen. Zij waren niet langer meesteres en dienst- maagd, maar twee meisjes, die stonden tegenover een verschrikkelijke tragedie.... Buiten stonden helder de sterren aan den donkeren hemel. Als hun licht begon te verbleeken voor dat van de komende zon, zou dat voor een dier meisjes het einde van het leven beteekenen....

„O, juffrouw — juffrouw — ik kan niet gelooven, dat het waar is.... Ze kunnen niet zoo wreed zijn voor mijn lieve juffrouw...."

Martha was geheel buiten zichzelf. Cicely daarentegen was kalm en beheerschte zich volkomen. Zij trachtte zelfs haar ondergeschikte nog tot bedaren te brengen.

„Jou zullen ze niets doen, Martha. Je zal naar Kilbolton terug kunnen gaan en daar trouw je maar gauw met je aanstaande, die je daar zoo eenzaam hebt achtergelaten. Je moet het je niet zoo aantrekken. Eens moeten we toch allemaal sterven — en...."

„O, juffrouw, spreekt u toch niet zoo. U, die nog zoo jong bent.... Ik wil het niet gelooven.... Die schurken...."

Cicely kuste haar.

„Ik geef er niet om, Martha; ik ben niet zoo gelukkig geweest, dat ik er aan hecht, om te blijven leven. Maar voor m'n armen vader is het wat anders, voor hem is het leven alles."

Haar stem beefde bij de gedachte aan dien sterken, levenslustigen man, die over enkele uren in zijn graf zou liggen, dat nu reeds voor hem was gedolven. Zij kon het zich niet voorstellen; haar vader en rust, dat waren twee onverenigbare begrippen. Een oogenblik werd de stilte alleen verbroken door het hartstochtelijke snikken van Martha.

„Als ik ooit dien mijnheer Standring terug zie, dan zal ik hem.... ik weet niet, wat ik hem al niet zou willen doen."

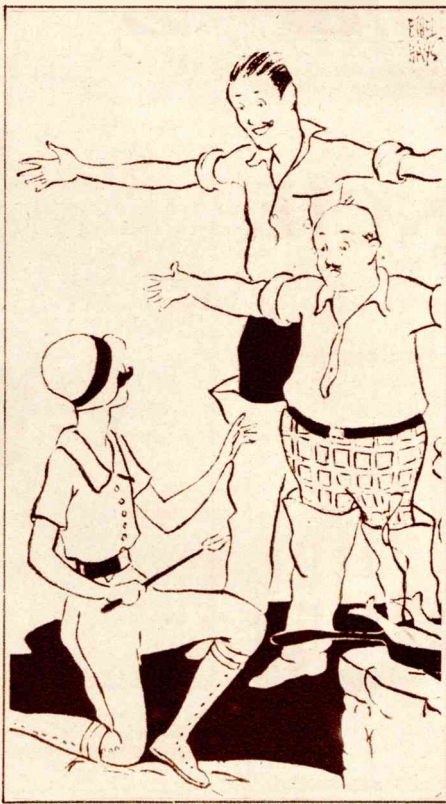
„Martha, als je hem ooit zou terugzien....," zei Cicely met trillende lippen.

„Ja, juffrouw?"

„Geef hem dan een boodschap van mij — mijn laatste boodschap. Zeg hem dan, dat het eenige wat mij verdriet gedaan heeft is, dat ik hem heb vertrouwd en liefgehad."

Dat zou zijn straf zijn, dacht zij, naar het door de sterren verlichte dal kijkend. Hoe hardvochtig, hoe inhalig hij ook mocht zijn — een man, die zijn ziel voor geld verkocht had — ondanks hemzelf moest zijn geweten door een dergelijke mededeeling wakker worden geschud.... In de verte sloeg een klok twaalf uur. Onwillekeurig schrok Cicely. Het was nog maar juist even na zonsondergang, toen zij voor die bespotting van een kriegsraad werd gevoerd, en nu was het al middernacht.

Fanny Flapuit zegt:

De man met de langste armen vangt altijd de grootste vissen.

Haar tijd begon op te schieten. Dat herinnerde er haar aan, dat zij nog enkele dingen moest doen. Zachtjes maakte zij zich uit de armen van Martha los.

„Martha, je bent altijd goed voor me geweest — feitelijk was jij m'n beste vriendin, en daarom zou ik graag willen, dat jij al mijn kleine kostbaarheden als een aandenken aan mij bewaarde. Er is niet veel, maar wat er is, zal je misschien nog eens van tijd tot tijd aan mij doen denken."

Zij begon een paar ringen die zij droeg, af te doen, den paarlen halsketting, haar armband-horloge, en wilde die Martha in de hand drukken, maar onder een nieuwe uitbarsting van tranen maakte Martha een afwerend gebaar.

„Nee, juffrouw, nee — ik wil niet blijven leven zonder u. Dan moeten ze mij ook maar nemen."

„Maar, Martha, dat mag je niet zeggen. Je moet blijven leven. Er is een man, die je lief heeft, en je moet naar hem terug gaan. Ik kan het mezelf nooit vergeven, je in dit alles te hebben meege-sleept."

Martha hief haar betraande gelaat op.

„En ik dacht nog al, dat u den rechten man voor u zelf had gevonden in mijnheer Standring.... O, juffrouw, wat is het toch verschrikkelijk!"

Niettegenstaande al haar zelfbeheersching, had Cicely toch moeite om zich goed te houden.... Dick, dien zij had liefgehad en vertrouwd, had haar

verlaten, haar aan haar lot overgelaten, liet haar op deze wijze No. 11 sterven. Met moeite bracht zij er zichzelf weer toe, om te doen, wat nog gedaan moest worden.

„Het kan nu niet lang meer duren, Martha, en ik moet toch maken, dat ik met alles klaar ben."

Zij opende het valies, het eenige stuk van haar bagage, dat zij van Mintz had kunnen meenemen. Haar vader had haar rijkelijk van geld voorzien en uit haar geldkistje nam zij tien biljetten van honderd pond.

„Je moest die maar ergens wegstoppen, Martha. Als alles voorbij is, zal er natuurlijk wel een van die kerels probeeren om mijn bagage te plunderen."

Het duurde wel even, eer zij er Martha toe kon brengen, het geld aan te nemen en 't tusschen haar kleeren te verbergen. Daarna ging Cicely met een stompe potlood een briefje zitten schrijven aan haar vaders huisknecht op „The Drews", waarin zij hem verzocht, al haar persoonlijke eigendommen aan Martha te willen ter hand stellen. Daaraan voegde zij toe een verhaal van al wat er was gebeurd, en welk lot haar en haar vader had getroffen. Het duurde geruimen tijd voor ze met het schrijven klaar was, en toen ze daarna dacht aan wat Dick had gezegd, dat de buitenwereld nooit zou te weten komen, wat er met hen gebeurd was, begon zij er over na te denken, hoe haar brief zijn bestemming zou kunnen bereiken. Martha zou natuurlijk gefouilleerd worden — ze zou dus een of andere plaats moeten vinden, waar ze zoowel den brief als het geld zou kunnen verbergen.

„We moeten het tusschen de voering van je mantel naaien," zei ze tenslotte. „Gauw — geef me je mantel, dan zal ik het wel even doen."

Zij nam een schaar uit haar valies, en na de voering los getornd te hebben, verborg ze er de papieren tusschen en naaide toen alles weer netjes dicht.

„Daar Martha — ik geloof dat ik nu met alles klaar ben."

Zij liep naar het venster en keek naar buiten. Op dat oogenblik sloeg de klok van het kasteel twee uur. Het zou niet lang meer duren, of het was dag — geen uur meer misschien. Tot in dezen nacht had zij nooit aan den dood gedacht. Natuurlijk, de dood was iets onvermijdelijks, maar hij had haar altijd zoo vaag en zoo veraf toegeschenen.... En over een kort poosje zou ze nu den afgrond moeten oversteken, die dit leven van het volgende scheidt... Zij wierp zich voor een stoel op de knieën en trachtte te bidden.

Maar het lukte haar niet, zich al wat zij verkeerd gedaan had in de herinnering terug te roepen en daarvoor vergiffenis te vragen. Het lukte haar niet, den vrede te vinden, die haar den moed zou geven, flink te blijven als ze tegenover de geweren van het vuurpeloton zou staan. Steeds weer rees er voor haar oogen op dat visioen van Dick — Dick, dien zij had liefgehad en vertrouwd — Dick, die haar had verraden.... Zij wilde hem vergiffenis schenken, maar zij kon het niet.

Zij keek naar het venster. Het kwam haar voor, alsof plotseling de sterren verbleekt waren. Martha staarde met bleek gelaat naar een zwakke oranje streep achter de bergen in het Oosten. De dag brak aan. Plotseling snikte Martha weer.

„Juffrouw!"

Er waren geen woorden nodig. Cicely had ook die onheilspellende geluiden gehoord. Daar beneden op de binnenplaats klonk het geluid van voetstappen. De zware deur onder aan de trap werd geopend. Er liep iemand de trap op.... Zij stond op, trachtend flink te blijven en al haar moed bijeenrapend, om het verschrikkelijke dat naderde onder het oog te zien.

„Vaarwel, Martha, God zegene je," zei ze, haar arm om haar heen slaande en haar kussend. Je moet hier blijven, Martha, en voor mij bidden."

Er stond nu iemand buiten de deur van het vertrek; zij kon den sleutel in het slot hooren steken. Zij richtte zich in haar volle lengte op, en met samengeperste lippen keek ze naar de deur. Die

vloog open, en een groote gestalte, gekleed in een sportpak, kwam de kamer binnen.

„Gauw, vooruit — allebei,” zei hij in het Engelsch.

Een oogenblik kon Cicely haar oogen nauwelijks gelooven. Het was Richard Standring, die daar stond, maar niet de Richard Standring dien zij een paar uren tevoren had gezien — niet de strenge jongeman, gekleed in een nauwsluitende militaire uniform, die zich voor Prins Peter van Latavia had uitgegeven. Hij droeg een tweed pet, diep in de oogen gedrukt, en in de hand had hij een revolver. Met uitzondering van het wapen en het ernstige vastberaden gelaat, was het de Dick Standring die daar op den weg door de heide bij Kilbolton in haar leven was gekomen.

„Er is geen tijd te verliezen!” riep hij ongeduldig uit. „Ik moet u vragen voort te maken, juffrouw Vane.”

Als in een droom liep zij op hem toe. Hij keek over haar schouder heen en wenkte Martha. Nu waren zij in de gang. Er stonden daar zonderlinge mannen — als roovers zagen zij er uit — alle, evenals Dick, met revolvers gewapend. Vóór haar zag zij haar vader, aan de armen vastgehouden door twee dier mannen, die hem de trap af drongen. Nu waren zij op de binnenplaats.

In haar ooren klonk het geluid van oproer — het slaan op zwaar houtwerk — het breken van glas. Zij zag twee hoopen pas uitgegraven aarde op den overigens vlakken bodem van de binnenplaats, en zij huiverde onwillekeurig, toen zij die gapende graven zag.

Dick drong haar de poort uit; zij liepen over de ophaalbrug en bereikten den straatweg, waar een vrachtauto gered stond.

„Gauw, erin!” riep Dick, eensklaps zijn arm om haar heen slaande en haar in den wagen tillend.

Zijn bewegingen waren zoo bruusk, dat zij voorover op handen en voeten in den auto viel, boven op het lichaam van haar tegenstribbelenden vader. Zij slaagde er in in een zittende houding te komen; zij zag Dick op de ophaalbrug staan, terwijl twee van die als roovers er uitzierende mannen de zware poort sloten. Zij zag, dat hij den sleutel van hen aannam, dien hij daarop onmiddellijk in de vestinggracht wierp.

„Draden doorgesneden?” vroeg hij in het Duitsch.

„Ja, excellentie,” antwoordde een stem.

„Dan vooruit maar.”

De auto werd bestormd door een tiental mannen, die zich op den vloer ervan zetten, de beenen opgetrokken. De motor werd aangezet, en met een sprong schoot de groote wagen vooruit. Op hetzelfde oogenblik vergulde een straal van de opkomende zon de toppen der bergen.

Zoo vlug en zoo onverwacht was de overgang geweest van wat de zekerheid van den dood scheen naar de hoop op het leven, dat het Cicely in de eerste oogenblikken moeilijk viel, om te beseffen, wat er gebeurd was. Zij reden met een onverantwoordelijke snelheid langs een weg, dien zij herkende als dien, waarlangs zij gevoerd was, toen zij voor het eerst als gevangene naar het kasteel was gebracht. Zij was omringd door woest uitzierende mannen, die daar zwijgend neergehurkt zaten. Martha hield haar hand vast. Aan haar anderen kant zat haar vader, zijn gelaat aschgrauw en somber. Niemand sprak. Op den bok, naast den chauffeur, zag zij het krachtige silhouet van Dick Standring.

De auto scheen voortdurend meer vaart te krijgen, zoodat ten slotte het zware gevaarte met een snelheid van zeventig kilometer over den weg suisde; de zware wielen maakten een donderend geweld. Een half uur had die wilde rit geduurd, toen Cicely, bij het aangroeiende licht van den ochtend, voor zich uit de torens en de wallen van Mintz zag. Plotseling knarsten, op een plek, waar een zijweg van den grooten weg naar het Westen afboog, de remmen en stond de zware wagen stil. Zij zag Dick op den grond springen en, om den wagen heen loopend, met zijn pet in de hand op haar toekomen.

„Een oogenblikje, juffrouw Vane,” riep hij op koelen toon, en toen zij een beweging maakte, alsof zij wilde uitstappen, voegde hij er vlug aan toe: „Nee, doet u maar geen moeite om uit den wagen te komen, wat ik te zeggen heb, kan ik hier ook wel zeggen.”

Zij keek hem verward aan, niet in staat te spre-

ken. Dien heelen verschrikkelijken nacht had zij zichzelf gekweld met de gedachte, dat hij haar had verraden en aan haar lot overgelaten.... En nu....

„Ik moet u hier verlaten, juffrouw Vane, maar deze mannen zullen u veilig over de grens naar Borne brengen. Het zijn dezelfde mannen, die mij hebben geholpen bij het oplichten van Prins Joachim. U kunt absoluut op hen vertrouwen; ze zijn al flink betaald, en bovendien heb ik nog een extra-waarborg — zij zullen namelijk de rest van het geld, dat mijn lastgevers hun schuldig zijn, niet ontvangen, vóórdat zij u veilig in Borne hebben gebracht.”

Heel fijntjes legde hij den nadruk op de woorden „mijn lastgevers”. Een blosje kwam op Cicely's bleke wangen — zij begreep wat hij bedoelde. Zij had hem aangesproken als den betaalden agent van de concurrenten van haar vader; zij had hem te verstaan gegeven, dat zij den man minachtte.

Oud-Vrouwjtje

*

*Er was eens een heel oud proutjtje.
Dat stil op een hofje zat.
Zij zat er zoo troosteloos eenzaam.
Zij had er noch hond noch kat.*

*Ze had er geen levend mezen
Dat ook maar iets om haar gaf.
Zij zat er zoo droef en gelaten
Zij verlangde niet eens naar haar graf.*

*Zij had er zoo'n vagen glimlach.
Zoo'n dor en zoo'n dood geloof.
Het eenige, dat haar verwarmde
Was het kooltje in haar stoof.*

*Zij zat daar zoo stil en vergeten
Zij mist zelf niet waarom z'er nog was,
En het werd haar in stilte verweten:
Zoo oud al en dan nog zoo kras!*

*En als je in langen tijd niet
Op 't hofje was geweest.
Dan zeiden zij: ga maar 's kijken
Naar háár, zij leeft nog steeds.*

*Nu is 't alweer lang geleden.
Dat ik de deur opensloot.
Om haar te komen bezoeken
En zij zeiden: „Zeg, nu is zij toch dood.”*

JOSINE REULING.

dien zich liet koopen en verkoopen, en nu hij haar van den dood gered had, — hoe hij dat had klaargespeeld, begreep zij nog niet — herinnerde hij haar daaraan.

„Maar Dick,” stamelde zij, „wat ga je zelf doen, waar ga jij heen?”

„O, maakt u maar niet bezorgd over mij, juffrouw. Ik ben de laatste uren mijzelf weer geweest — eenvoudig Richard Standring — u weet wel, de betaalde agent van dat Amerikaansche syndikaat. Maar nu moet ik weer terug, om mijn baantje als Prins Peter van Latavia weer op te nemen. Het mooie van de mogelijkheid om deze dubbele rol te vervullen is, dat de Prins aan Richard Standring de noodige volmacht kan geven, om te gaan waarheen hij wil. Maar nu zal ik mij toch moeten haasten, om te zorgen, dat niemand de gedaante-verwisseling ziet gebeuren.”

Zij wilde hem bedanken — zij wilde hem zeggen, dat zij zich diep schaamde, aan hem te hebben getwijfeld — maar zij kon geen woord over de lippen krijgen. Hij zag haar zoo koel en uit de hoogte aan, zag er uit, alsof zij hem meer pijn had gedaan, dan hij kon verdragen — alsof er geen hoop voor haar was op vergiffenis.

„Vaarwel juffrouw Vane. U zult vóór vieren al in Borne zijn. Ik zou u en uw vader aanraden, met den eersten den besten trein naar Engeland terug te keeren.”

Hij deed een paar passen achteruit, nam zijn pet

weer af, en op een in het Duitsch gegeven bevel schoot de auto vooruit. Een oogenblik later was hij op den zijweg, en spoedig had een groepje boomen Dick Standring aan het gezicht onttrokken.

„Wat zei hij, Cicely?”

Haar vader sprak tot haar op een heel anderen dan zijn gewonen gebiedenden toon.

„Deze mannen zullen ons over de grens en naar Borne brengen, vader. Hij zegt, dat we daar tegen vier uur zullen aankomen.”

„En wat gaat hijzelf nu doen?”

„Hij gaat terug naar het paleis, om daar weer als Prins Peter op te treden,” antwoordde zij hakkellend. „Hij heeft onze levens gered, vader. En ik heb aan hem getwijfeld, dat — o, dat is wel het weerdste van alles.”

Haar vader zweeg een oogenblik; zijn grauwe gelaat stond zeer strak, alsof hij een inwendigen strijd streed.

„Ja, hij heeft zijn belofte gehouden en ons het leven gered, Cicely. Het was op het kantje. Ik hoop dat ik nooit meer een nacht als dezen zal hoeven door te maken.”

Zij zag duidelijk aan zijn gelaat, hoezeer de ondervinding van dezen nacht hem had aangepakt. Voor de eerste maal in zijn leven misschien had hij tegenover de bittere werkelijkheid moeten staan. De man, die gewoon was, met miljoenen tegoochelen, die het leven beschouwde als een schaakspel, en zijn medemenschen als de stukken op het bord, had nu den dood in de oogen gezien.... Maar zelfs nu kwam de hoofdtrek van zijn karakter boven. Hij had nog nooit iets opgegeven, waarmee hij eenmaal was begonnen, als een bulldog had hij altijd vastgehouden, wat hij eenmaal had gegrepen.

„Ik ben er nog niet goed achter, hoe ik nu eigenlijk sta ten opzichte van die olie-concessies. Ik zal niet zeggen, dat die jongeman zich niet kranig heeft gehouden; ik ben dan ook geneigd hem heel wat te vergeven voor de manier waarop hij ons uit dien toestand heeft gered, maar ik voel er toch niet veel voor, om mij nu ook maar heelemaal terug te trekken, en den anderen alle olie te laten bemachtigen, die er hier is.”

Hij staarde eenige oogenblikken strak voor zich uit, blijkbaar, meende Cicely, weer bezig met plannen maken.

„Wat gaat hij nu doen, Cicely — die jonge Standring? Hij zal toch zeker niet denken, dat dat spelletje maar tot in het oneindige zal kunnen voortgaan? Als we eenmaal hier vandaan zijn, heb ik, wetende wat ik weet, sterke troeven in handen, waarmee ik wel wat zal kunnen bereiken.”

„Vader! Dat zal u toch zeker niet doen!” protesteerde zij verontwaardigd. „Nadat hij onze levens met gevaar voor zijn eigen gered heeft — hem — hem te gaan afpersen, want daar zou het toch eigenlijk op neer komen — hem te gaan dreigen met hem te verraden, wanneer hij u die concessies niet geeft!”

Almeric Vane kleurde even — een bewijs van de inspanning, die het hem kostte, de opmerking van zijn dochter zonder de gebruikelijke uitharsting voorbij te laten gaan.

„Nee, ik zal niets doen, wat hem kan benadeelen, in dat opzicht ben ik het volkomen met je eens, Cicely, maar ik zou het Amerikaansche syndikaat een poets kunnen spelen, door hen te laten denken, dat ik het heele komplot bekend zal maken, wanneer ze niet tot een of andere overeenstemming met mij bereid zouden zijn.... Maar we zullen nog tijd genoeg hebben om daar over na te denken, wanneer wij eenmaal in Borne zijn.”

Zij reden nu door een streek, die steeds rijker aan boomengroei werd, totdat tenslotte de weg dwars door een bosch ging. Cicely vroeg aan een der naast haar zittende mannen hoe ver het nog was tot aan de grens. De man trok een grijns en liet een breede rij witte tanden zien.

„Niet ver meer, nu, juffrouw — tien kilometer misschien.”

De man was blijkbaar blij, dat hij eens even kon praten, en Cicely begon hem te ondervragen aangaande den succesvollen aanval op het kasteel. Dat was een heel eenvoudige zaak geweest, zei de man. Zijn Excellentie — zoo noemde hij Dick, maar zijn oogen lachten erbij — heeft alles vooraf in orde gemaakt. Hij had een pas, die hem toegang gaf tot het kasteel. Ze hadden niets anders te doen, dan den portier en de schildwachten aan de poort te grijpen en op te sluiten — en dat was gemakkelijk genoeg geweest. (Wordt voortgezet)

Links: De bekende telepaath Maloitz zal binnenkort een tournee gaan maken door de voornaamste landen van Europa.

We zien op de foto rechts Theo en Lily Frenkel-Boumeester, gezeten op den rand van den Bromo-krater, welke nog steeds in werking is. Zoals men weten zal, maken Theo en Lily Frenkel-Boumeester een tournee door Ned. Oost Indië.

UIT DE HOOFDSTAD

Zaterdagmiddag keerde op Schiphol met de Farman-vlieg-machine mej. Koopman — miss Holland — van haar Amerikaansche reis terug.

De bekende Hollandsche dansseuse E. A. Kreerveld, een dochter van den bekenden Hollandschen cabaretier van dien naam, treedt momenteel in Barcelona met veel succes op. Hiernaast links: De danseres met haar partner in Spaansch costume.

Rechts: De kransen, waarmee onze Sciff-kampioen Gunther na zijn overwinning te Henley werd beloond, zijn als een trofee opgehangen aan het balkon zijner woning aan den Willemsparkweg te Amsterdam.

Een tafereeltje zooals men er op Bennebroek zoo vaak tegenkomt, een zonnige wei en een schadurijk park langs den rustigen straatweg.

Bennebroek

Gezicht op den Meerweg te Bennebroek.

Onder Haarlems schoone omgeving mag Bennebroek, het landelijk dorpje, met eere worden genoemd. Vredig ligt de Hervormde Kerk te midden van de lommerrijke omgeving.

Hiernaast: Even voorbij Bennebroek aan de ringvaart naar Hillegom.

In het Vondelpark te Amsterdam trof-
fen we dezer dagen dit vroolijke troepje
vacantiegangers aan, die uitbundig

Leve de Vacan

e de Vacantie

genoten van den eersten dag hunner
vrijheid. De glundere gezichten en
het juichend gebaar zeggen het genoeg.

VROUWENLEVEN

Toque van zwart geajoureerd fantasieestroo, met garnering van geborduurde voile.

MODERNE HOEDEN

De groote Parijsche modehuizen bepalen zich niet tot het scheppen van nieuwe modellen bij den aanvang van zomer of winter. Vaak zijn de eerste modellen voor een nieuw seizoen slechts probeersels. De vrouwen zelve beslissen of ze die al dan niet willen aanvaarden en volgende schepingen worden meer en meer aan haar wenschen aangepast.

In den zomer komen daarbij nog de wedrennen, die zulk een groote plaats innemen in het Parijsche leven. Dan zetten de groote couturiers nog eens hun beste beentje voor, want bij deze gelegenheden lanceeren ze hun nieuwe modellen onder groote belangstelling van een kijkgraag publiek.

Daar paradeeren dan elegante mannequins met de nieuwste snufjes van japonnen, mantels en hoeden.

Onder de hoeden speelt het kleine nauwsluitende dopje nog een groote rol. Volgens de allernieuwste mode wordt het echter niet meer zoo diep in de oogen gedragen, doch laat het een deel van het voorhoofd vrij, zoodat daar, evenals bij de ooren, wat flatterende krulletjes te voorschijn kunnen komen. Sommige van die nieuwe hoedjes zijn versierd met een korte geborduurde voile, die ze iets luchtigs geeft en ze iets grooter lijken doet.

De hierbij afgebeelde toque, van het modehuis Huguette et Duflos, is uit fantasie-stroo vervaardigd en versierd met een speld van similisteen.

Van de beide capelines is de eerste van champagnekleurig paardenhaar met den grooten fluweelen

strik in dezelfde tint buitengewoon flatteerend voor een jong meisje en geschikt om te worden gedragen bij een van die sierlijke japonnetjes met wijde stroozakken, welke voór een deel weer de modes doen herleven van oudere tijden. Deze hoed werd ontworpen door het modehuis Rejane.

De tweede capeline van zwart stroo is gegarneerd en omboord met zwart satijnen lint. De modieuze ongelijke rand is zeer flatteerend.

Evenals de toque laat ook deze hoed een gedeelte van het voorhoofd vrij.

PAULA DEROSE.

Capeline van champagne-kleurig paardenhaar, gegarneerd met grooten fluweelen strik in dezelfde kleur.

WAAROM OUD WORDEN?

Och, oud worden willen we eigenlijk wel, maar we willen er niet gaarne oud uitzien. We willen „oud worden en jong blijven.”

Kan dat?

Tot op zekere hoogte in elk geval. De leeftijd wordt niet alleen bepaald door verjaardagen. Er zijn twee factoren: hoe oud men is en hoe oud men zich voelt. Tusschen die twee in ligt de werkelijke leeftijd.

Hoe kunnen we nu ons jong blijven voelen en er jong blijven uitzien?

Laten we in de eerste plaats niet vergeten, dat de eene mensch invloed uitoefent op den ander, dat het dus, indien wij ouder

worden, in ons voordeel kan zijn wanneer we omgaan met jongeren, die ons mededeelen uit den overvloed van hun jeugd.

Een Engelsche deskundige stelde de volgende tien geboden op voor allen, die jong van hart willen blijven en jong van uiterlijk.

1. Ga steeds om met jongeren.
2. Koester de een of andere liefhebberij; dit zal uw gezicht levendig houden.
3. Drink dagelijks drie glazen koud water; dit werkt reinigend en bevordert de spijsvertering.
4. Vertrek uw gezicht niet door wenkbrauwfronsen, te veel gelach en overdreven emotie. Dit alles veroorzaakt rimpels.
5. Druk uw schouders achteruit en loop vlug en rechtop. Dit houdt de verschillende organen in goede functie.
6. Maak u geen zorgen vóór den tijd.
7. Slaapt ge met open mond, bindt dan een zakdoek om uw hoofd, zoodat de kin op haar plaats blijft. Een hangende kin doet het gezicht oud lijken.
8. Kleed u, zonder overdrijving, jeugdig. Dit heeft niet alleen een uiterlijk, doch ook een moreel effect.
9. Houd uw oogen open, in letterlijken zin. Neerhangende oogleden geven het gezicht iets ouwelijks. Draag een bril, zoodra dit noodig blijkt.
10. Gewen er u aan, twee maal per week slechts de helft van uw gewone kwantiteit aan voedsel te gebruiken. Uw uiterlijk is afhankelijk van den staat uwer gezondheid.

MARJOLIJN.

Capeline van zwart stroo met modieuze ongelijke rand. Garnering van zwart satijnen lint.

VIM

WERKT SNEL EN VOOR
DOELTREFFEND. VOOR
MESSEN
KEUKENGEREI
VOOR HOUTWERK
VOOR MARMER ENZ.

UIT DE PROVINCIE

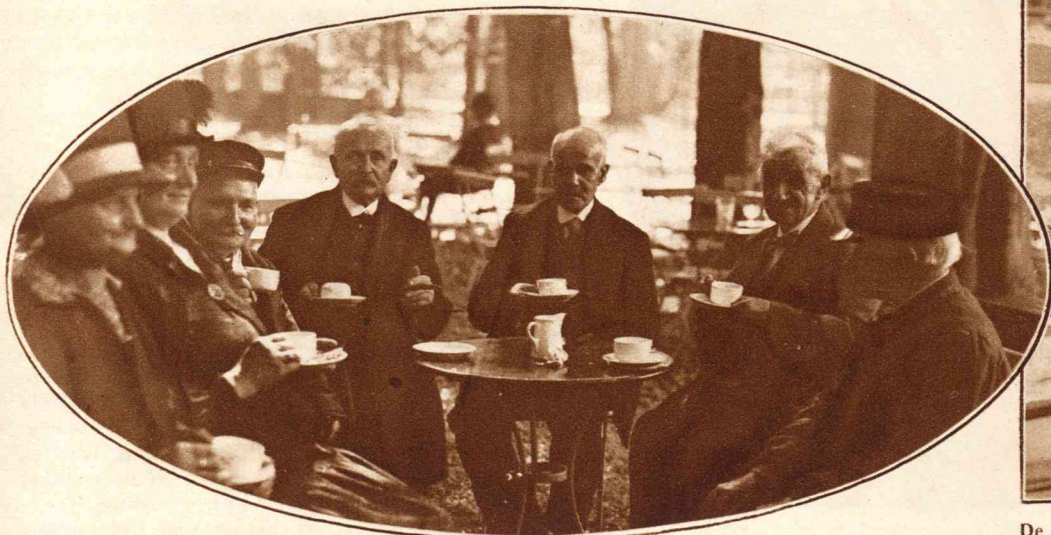
Door den heer J. Mantjes te Haarlem werd voor de ouden van dagen van het Stads-armen- en ziekenhuis vorige week een gratis boottochtje georganiseerd, waarvan door allen hartelijk is genoten. De firma Ritsema stelde gratis thee beschikbaar en café Groenendaal zorgde eveneens welwillend voor de bediening. We zien hiernaast den heer Mantjes met 'n paar oudjes bij den aanlegsteiger.

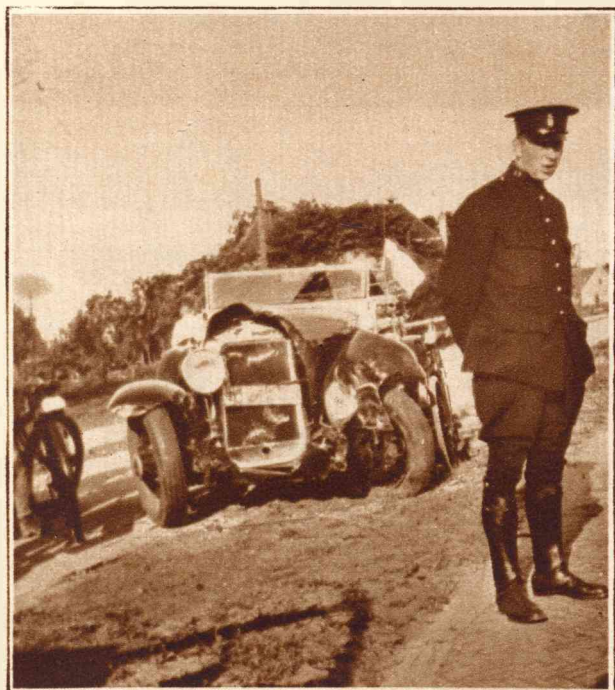
Genietend op het water van het prachtige zomerweer.

De directeur van het Armenziekenhuis, de heer S. Glastra, bij het vertrek van het motorbootje naar Groenendaal.

Aan de thee onder het schaduwdek der Groenendaalsche boomen.

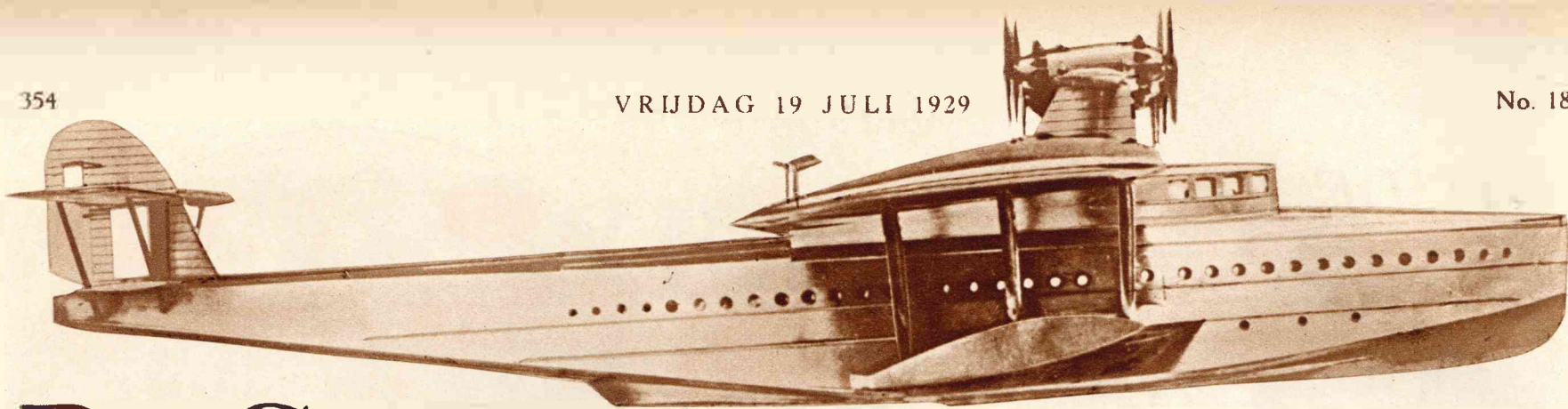
Op den Haarlemmerweg, tusschen Sloterdijk en Halfweg, heeft Maandagavond een onbesuisd rijdende autobestuurder een aanrijding veroorzaakt, waarbij de aangerichte schade nogal omvangrijk was. De aangereden auto op den Sloterweg

De overblijfselen van het nabij Huisduinen verongelukte vliegtuig 547 werden door de sleepboot Drente te Den Helder aangebracht en in de haven aan boord van het bergingsvaartuig genomen. Het totaal vernielde vliegtuig konden we fotografeeren juist toen het aan boord van het bergingsvaartuig geheschen werd als een vormloze massa.

Het echtpaar Witte van Keulen aan den Hillegommerdijk te Hillegom vierde dezer dagen zijn 50-jarige bruiloft

DE GROT

Het geweldige nieuwe watervliegtuig, dat door Dornier gebouwd is, twaalf motoren met gezamenlijk 6300 P.K. bezit, 100 personen bergen kan en daarbij 240 K.M. snelheid per uur ontwikkelen zal. Men ziet, hoe de motoren in twee rijen van zes, met evenveel propellers boven den gondel geplaatst zijn.

Naar het Joego-Slavisch van Otjes Sardas

Den vooravond van hun afscheid van de schitterende omgeving der Koempa, een riviertje in het Krainer Karst-plateau, zaten Iver en Glaiba voor hun tent en staarden zwijgend voor zich uit naar de bergen, die zich statig in de verte verhieven en door de snel vallende duisternis nog slechts moeilijk te onderscheiden waren. Heel ver weg zagen zij van tijd tot tijd lichtjes ontsteken, van de een of andere boerderij. Beide jongens waren onder den indruk van het schoone landschap, dat hen omringde, en dachten tegelijkertijd aan huis. Daar zouden ze over eenige dagen hun avonturen kunnen vertellen; van de mooie streken, die ze bezocht hadden, van ondergrondse riviertjes en beekjes, van watervallen, kortom ze zouden niets vergeten van het heerlijke, dat ze genoten hadden tijdens hun vacantiereis. Na eenigen tijd stond Iver op en ging de tent binnen en ook zijn vriend volgde dit voorbeeld op. Iver stak de kleine petroleumlamp aan, en eenige minuten later zaten beide jongens aan hun avondeten, dat bestond uit wat opgebakken aardappeltjes met boter. Maar hoe eenvoudig dit maal ook was, het smaakte den jongens, die dien dag een flinken marsch achter den rug hadden, opperbst. Toen ze klaar waren, ruimde Iver de zaak vlug op, terwijl Glaiba zijn mondorgel te voorschijn haalde, en een oud kamp-liedje speelde, dat Iver neuriënd begeleidde. Toen bespraken beide jongens hun plannen voor den volgende dag, den dag van het vertrek. Voor ze het kamp zouden opbreken, zouden ze 's morgens vroeg nog even naar het dorp gaan, om eenige souvenirs voor kennissen en familieleden te kopen. Maar ook een ander plan stond op het programma. Op een uur afstand van hun verblijfplaats lag de beroemde grot van Pergatz, een soort doolhof, welke vooral 's zomers steeds veel toeristen trok, en ook Iver en Glaiba waren er eenige dagen geleden geweest, en zij hadden, als zoovele anderen, den gids, Karl Bleibs, bewonderd om het gemak, waarop hij zonder de minste moeite zijn weg door dat net van onderaardsche gangen wist te vinden. Maar echte onderzoekers als zij waren, hadden zij op zekeren dag be-

Joseph Weissenberg, oprichter en hoofd van een nieuwe religieuze sekte, die herhaaldelijk in den laatsten tijd onrust veroorzaakte in Duitschland, heeft kortelings weer van zich doen spreken, doordat een der sekteleden stierf aan eene behandeling van eene wond met kaas, door Weissenberg voorgeschreven, welke bloedvergiftiging veroorzaakte. Onze foto toont Weissenberg, die door zijn volgelingen voor een god gehouden wordt, bij een optocht, kort geleden na een godsdienstoefening in de eigen kerk in Waldrieden gehouden.

Erich de praktijk van assistent-gids tot nog toe met succes vervuld.

Maar de domme boer had moeten begrijpen, dat hij dergelijke geheimen nooit moest verklappen aan belhamels als Iver en Glaiba. Het waren zuivere avonturiers, die kampeeren niet alleen beschouwden als het bezichtigen der omstreken, neen, ze moesten wel terdege gevaren getrotseerd hebben, in elk geval avonturen beleefd hebben, waarover ze later aan vrienden en kennissen konden vertellen. En ze zouden niet zoo maar zonder meer afscheid van deze mooie streek hebben genomen, neen, ze hadden een reuzen plan!

Als ze den volgende dag het dorp in waren geweest, zouden ze naar de grot gaan, en daar zou zich de mop afspelen. Iver zou, als ze tot in het hartje van het doolhof waren binnen-gedrongen, achterblijven, en buiten gekomen, zou Glaiba den broer van den gids, er, niet zonder wanhoop, op attent maken, dat Iver was achtergebleven. Wat zou die arme drommel opkijken, want daar iemand opzoeken, dat viel lang niet mee.

Hij zou natuurlijk naar het huis van Karl snellen, om hulp te gaan halen, en in dien tijd zou Iver naar buiten komen. Hij zou namelijk een zaklantaarn meenemen, en door de muren te beschijnen, zou hij met behulp van de roode pijltjes gemakkelijk den uitgang kunnen vinden. En wat zouden die lieve broertjes dan zoeken, hahaha, het zou inderdaad een reuzenmop worden.

Den volgende morgen vroeg waren beide jongens reeds aan het inpakken van diverse dingen, die ze in den loop van den dag niet meer noodig zouden hebben, en toen in de verte de dorpsklok twaalf doffe slagen liet hooren, liepen Iver en Glaiba reeds naast elkander voort in de richting van het dorpje, druk hun plan besprekend.

Ze hadden weldra de plaats van bestemming bereikt, en het duurde niet lang of het tweetal stond in een kleinen winkel eenige souvenirs uit te zoeken.

„Glaiba, wat vind jij nou mooier, deze klok of die andere,” vroeg Iver.

Glaiba fronste de wenkbrauwen, dacht even na en zei toen vastberaden: „Die andere!”

„Dus je denkt wel, dat Maridza hem aardig zal vinden, hè?”
„Ik hoop het voor haar...”

„Nou Glaiba, niet zoo triestig, heb je liever, dat ik haar heelemaal niets geef? Maar ik kan toch onmogelijk mijn meisje vergeten,” lachte Iver.

Glaiba haalde onverschillig de schouders op.

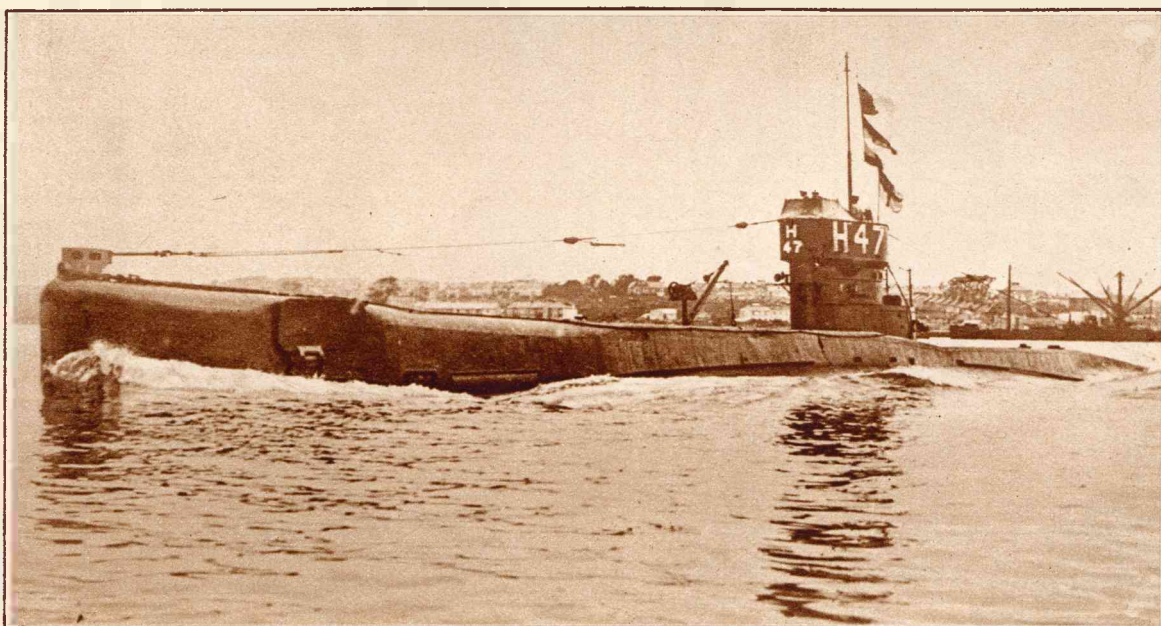
„Neem jij niets mee voor haar?”

„Spreek me asjeblijft niet over Maridza, dat moet je niet meer doen.”

„Ik beloof het je Glaiba, maar ik maakte maar een grapje.”

Glaiba mompelde iets onverstaanbaars.

De jongens gingen toen op weg naar de

De Britsche onderzeeboot H 47, die in het kanaal gezonken is na een botsing met de L 12 bij Pembrokehire, waarbij zoovele opvarenden het leven verloren.

merkt, dat Karl Bleibs vervangen was door zijn broer Erich. Van den boer, die hun water leverde, hadden ze toen vernomen, dat Karl door ongesteldheid verhinderd was zijn functie van gids uit te oefenen, en dat Erich de zaken nu zoolang zou overnemen. Erich was echter niet goed op de hoogte met den loop der verschillende gangen, maar Karl had toen op de meeste muren van de grot roode pijltjes geteekend, zodat Erich, door zijn zaklantaarn op de muren te laten schijnen, de juiste richting ongemerkt zou kunnen weten. En naar de boer verzekerde, had

grot, maar Glaiba sprak geen woord onderweg.

Maridza was vroeger zijn meisje geweest, maar langzamerhand had zij haar hart verpand aan Iver, Glaiba's besten vriend. In den beginne scheen Glaiba ontroostbaar, maar hij verzette zich er tegen, en na dien tijd spraken de jongens bijna nooit over Maridza. Ondanks het voorgevallene waren zij toch vrienden gebleven. Maar nu scheen het alsof Glaiba een weinig geprikkeld was door hetgeen zich, hoe luttel van omvang ook, in het winkeltje had afgespeeld, en Iver, dit begrijpende, zei ook maar niet te veel tegen zijn vriend. Toen waren ze het huis van den assistent-gids binnengegaan, en in de huiskamer gelaten, daar deze zich nog wat moest opknappen. Ze werden een oogenblikje alleen gelaten, hetwelk Iver benutte, door fluisterend tegen Glaiba te zeggen: „Ik zou dien vent zijn gezicht wel eens willen zien, als hij hoort, dat ik door middel van een zaklantaarn den weg

heb gevonden. Ik zie ze al zoeken, en ik geloof vast en zeker, dat hij me zou doodslaan, als ik onder zijn bereik kwam.”

En Glaiba lachte gedwongen. Even later ging het drietal op stap.

Ze waren in het hartje van het doolhof doorgedrongen, en op een gegeven oogenblik, toen de gids niet bemerkte, wat er achter zijn rug gebeurde, gaf Glaiba de zaklantaarn aan Iver, die achterbleef, geheel alleen in de ijskoude, stikdonkere grot.

Toen Glaiba en de gids weer buiten gekomen waren, slaakte de eerste een gil van ontzetting.

„Mijnheer..... mijnheer.... mijn vriend is verdwaald.... hij zit.... nog.... in.... de.... grot.... haal hem er alsjeblieft.... uit....” stamelde hij. Maar de gids bleef doodkalm met de armen over elkaar geslagen, den ander van top tot teen aanzien.

„Maar sta daar toch toch niet.... te dralen, kom vooruit....”

Toen liep de gids op Glaiba toe, greep hem bij de schouders beet, schudde hem krachtig heen en weer, en terwijl hij hem recht in de oogen keek, zeide hij:

„Zeg ventje, als je mij nou denkt te hebben, dan ben je aan het verkeerde kantoor. Kijk, je bent nog jong, maar laat ik je een goeden raad geven, als je in het vervolg nog eens zulk een grapje wilt uithalen, laat dat dan nooit merken. Mijn

Hiernaast: Fernando, de danser, die zijn eigen dansrecord weer verbeterde van 145 op 150 uur, moest zich, om zijn dans-uren niet te onderbreken, al dansende scheren! Prettig voor z'n partners!

Roger Williams en Lewis Yancey, die met de „Pathfinder” van Old Orchard, Maine, den Atlantischen Oceaan zijn overgestoken om naar Rome te vliegen, maar daarbij te Santander aan de Spaansche kust landen moesten.

vrouw heeft precies verstaan, wat die vriend van jou, die heelemaal niet verdwaald is, jou heeft gezegd. Daar kijkt u van op, hè? Ja, dat begrijp ik. En daarom zal ik maar zoo vrij zijn, mij niet in die geraffineerd opgezette kwajongensstreek te mengen. Je lieve vriendje zal wel dadelijk te voorschijn komen. Adieu.”

Hij lachte den verstomden Glaiba met een ironisch lachje uit, en wilde zich verwijderen, maar deze hield hem vast.

„Om Gods wil”, smeekte hij den gids, „hij verkeert werkelijk in gevaar....”

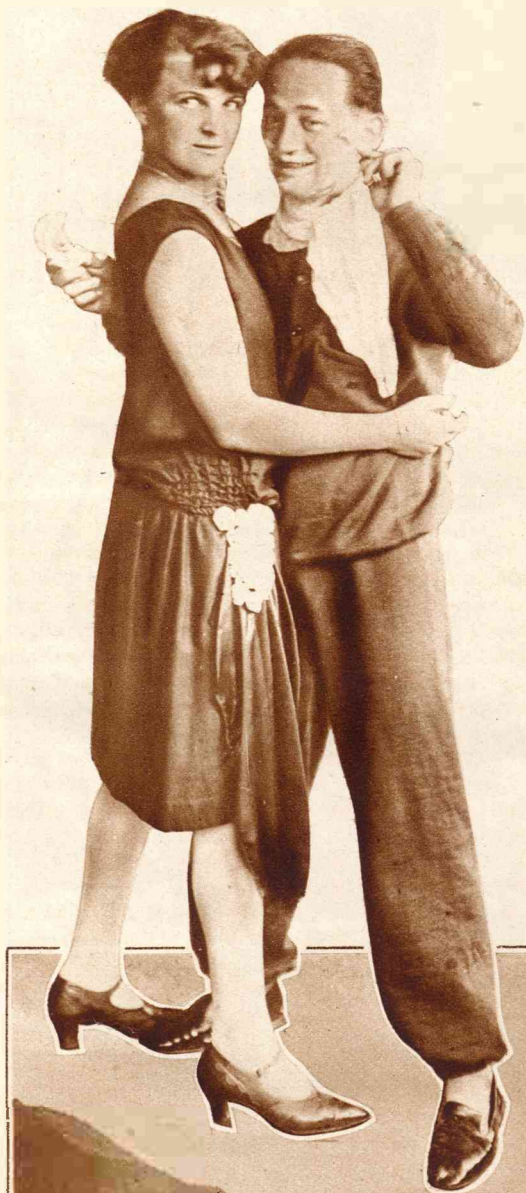
Doch de man rukte zich los en stiet een vloek uit. „Jullie zijn zwervers, dat ben je, begrijp je me nou? Bonjour....”

Glaiba stond als aan den grond genageld, maar langzamerhand nam hij een meer rustige houding aan, en de angstige uitdrukking op zijn gelaat maakte plaats voor een geheimzinnig grijnslachje. Toen, na nog eenmaal een blik op de grot te hebben geslagen, ging hij langzaam weg....

„Eenige dagen waren er verloop, en Glaiba had reeds de terugreis naar huis aanvaard.

Erich, de assistent-gids, was al lang het gebeurde met de twee jongens vergeten, toen hij op zekeren dag een aantal toeristen door de grot leidde. Zwijgend liep het gezelschap door de kille, geheimzinnige gangen, toen het felle schijnsel van 's gidsen lantaarn, die de muren spookachtig beschenen, plotseling op een donkere gestalte tegen den muur viel. Het volgende oogenblik schoot de gids op de gedaante toe, en toen hij het bleke, aschgrauwe gelaat van Iver — want die was het inderdaad — bescheen, kon hij een gil van ontzetting niet onderdrukken. Hij greep den jongen bij de schouders, schudde hem krachtig heen en weer, maar niet de minste beweging kwam er in het verstijfde lichaam. De toeristen, die bibberend het afgrijselijk schouwspel gade sloegen, keken elkaar zwijgend aan.

Toen liet de gids het levenloze lichaam los en raapte een zaklantaarn, die naast Iver op den grond lag, op. Hij opende de huls; deze bevatte niets anders dan een gewoon blokje hout....

De Spaansche Oceaanvliegers Franco en gezellen, wier poging reeds bij den aanvang schipbreuk leed, hadden het geluk, na bijna een week zwalken, door de Eagle, het Britsche vliegtuig-moederschip, ontdekt, en opgenomen te worden. Dat het in Spanje tot enthousiaste huldebetoogingen kwam, toen de Eagle Gibraltar binnenliep, spreekt vanzelf. Onze foto toont het machtige schip in de haven, met links het verongelukte vliegtuig aan boord

Zaterdag 13 Juli had het afscheid plaats van de dames A. Renier en H. J. Spijker, welke beiden 30 jaar onderwijzeres zijn geweest in het handwerken, aan de Geref. Kweekschool, Kerkstraat 107 te Amsterdam. Op de foto in het midden, links mej. A. Renier, rechts mej. H. J. Spijker.

De heer H. C. v. d. Velden te Amsterdam hoopt den 21en Juli den dag te herdenken waarop hij voor 50 jaar in dienst trad bij de N. V. Levensverzekering Mij „Utrecht“.

UIT DE HOOFDSTAD

De heer en mej. L. Broers—De Lang te Amsterdam vieren den 25en Juli hun gouden huwelijksfeest.

De echtelingen Joh. de Wit en G. de Wit—Leek te Amsterdam hopen den 23en Juli den dag te herdenken, waarop zij voor 50 jaar in den echt werden verbonden.

In de Leliegracht tusschen de Heeren- en Keizersgracht geraakte Maandag een paard te water. Door het toestel van de Brandweer werd het dier weer op het droge gebracht.

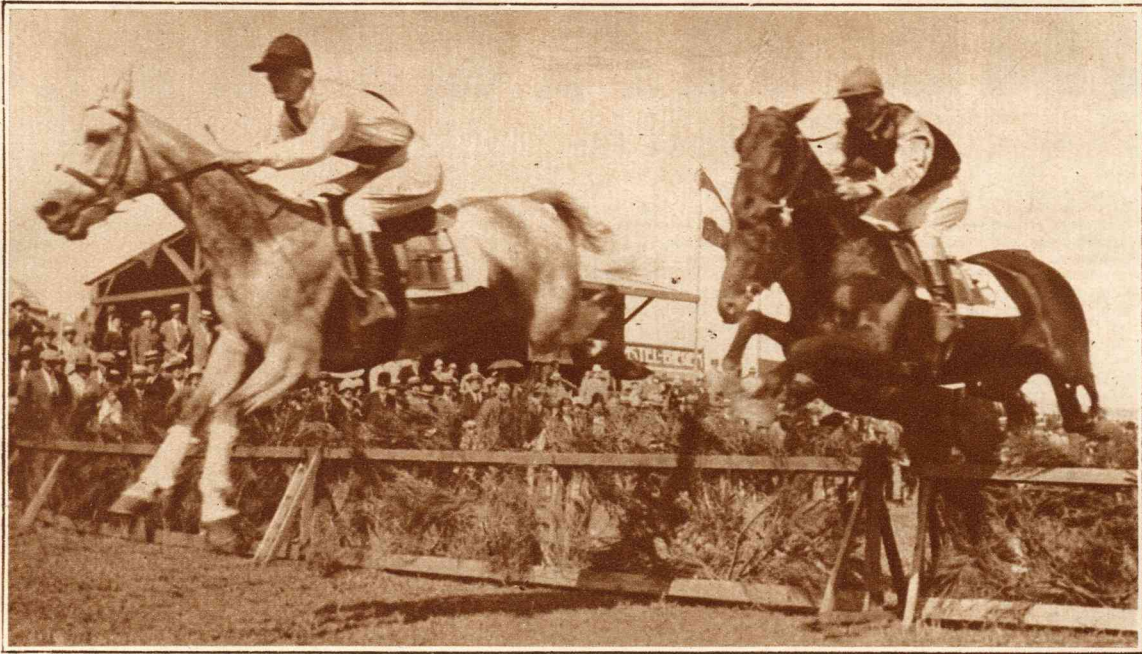

Foto links: Op het concours te Arnhem behaalde de hierboven afgebeelde Amsterdamsche Accordeon-vereeniging „Kunst en Vriendschap“ (dir. de heer P. de Haan) een eersten en een Eereprijs in de tweede afdeeling.

Foto rechts: De heer G. Pekelharing te Amsterdam zal den 25en Juli 25 jaar als machinist in dienst zijn bij de Nederlandsche Spoorwegen.

Moment uit den hordenren tijdens de courses van Zondag j.l. te Hilversum.

SPORT VAN ZONDAG

De belangstelling bij den athletiekwedstrijd Holland—West Duitsland is ons zeer tegengevallen. Het weer was ideaal, zoo ideaal zelfs, dat menig sportminnaar er de Hollandsche en Duitsche atleten wel aan zal hebben gegeven om zijn heil in Zandvoort of in het bosch te zoeken. We vallen hier nu eenmaal altijd van het ééne uiterste in het andere. Nu was het voor de verandering weer eens te mooi. Nog geen jaar geleden zat hetzelfde stadion bij de Olympische athletiek tot in den nok gevuld. Die tijd komt nimmer weer!

De Hollandsche atleten hebben een bijzonder slechte beurt gemaakt tegen de over bijna alle liniën sterkere Duitschers. Twee springnummers, onderdeelen, waar de Duitschers niet zoo heel vee voor voelen, eindigden in ons voordeel. Verder wat

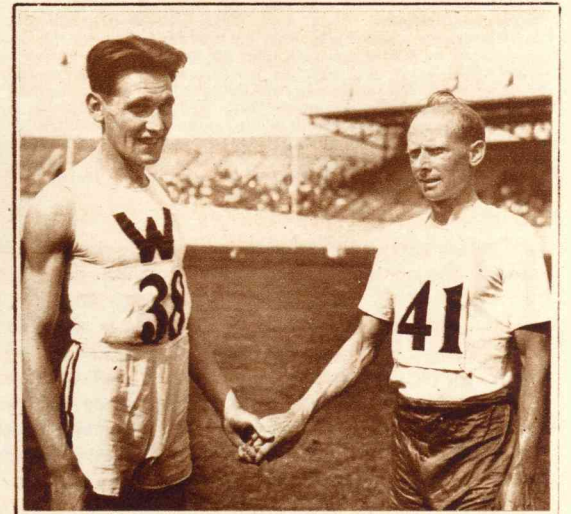
werken om de reputatie, die een Paulen, v. d. Berge en nu pas weer Peters in het buitenland voor ons gevestigden, blijvend te doen zijn. Het groote vraagstuk zal wel worden uitgemaakt door de financieele middelen. Doch indien er bij wijze van spreken vijf centen over zijn, dienen ze in dien geest te worden aangewend. En dan geen paar uitblinkers in topvorm brengen, doch alle aandacht dient aan de jongeren besteed. Van de uitblinkers verdwijnt er elk jaar één en we krijgen er zelden of nimmer iets voor terug.

Wel zijn er eenige lichtpunten, zooals b.v. de Rotterdammer Baars, maar daar blijft het dan ook bij.

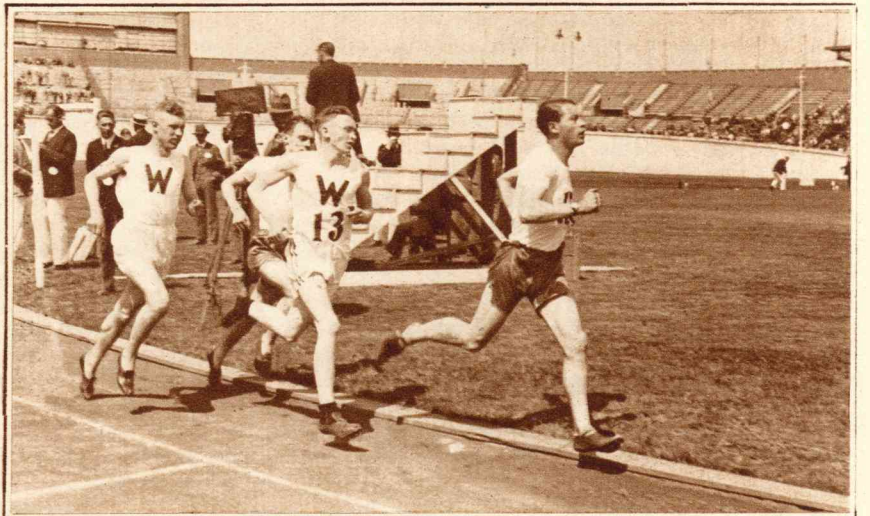
Wat we noodig hebben is een technicus,

die heel 't land doorreist en 't verzamelde jeugdige materiaal op een uitstekende manier onder handen neemt. Het is ons bekend, dat er reeds verschillende vereenigingen in dezen geest werkzaam zijn. 'n Kundige opleiding vergt echter zooveel tijd, dat practisch genomen geen mensch, die behalve aan athletiek ook nog aan iets anders te denken heeft, er voldoende tijd voor beschikbaar heeft.

Wanneer men in deze richting iets gaat ondernemen zullen we tenminste over eenige jaren onze neuzen weer eens in den wind kunnen steken. Thans doen we verstandig maar niet teveel over athletiek te smoezen. Voor vol zien ze ons toch niet meer aan.

Baars (rechts) werd tweede achter Kilp (links) op de 5000 M. De Rotterdammer liep binnen den recordtijd van Jan Zeegers.

Jan Zeegers leidt tijdens de 1500 M. De Amsterdammer moest zich tenslotte echter met de 3de plaats tevreden stellen.

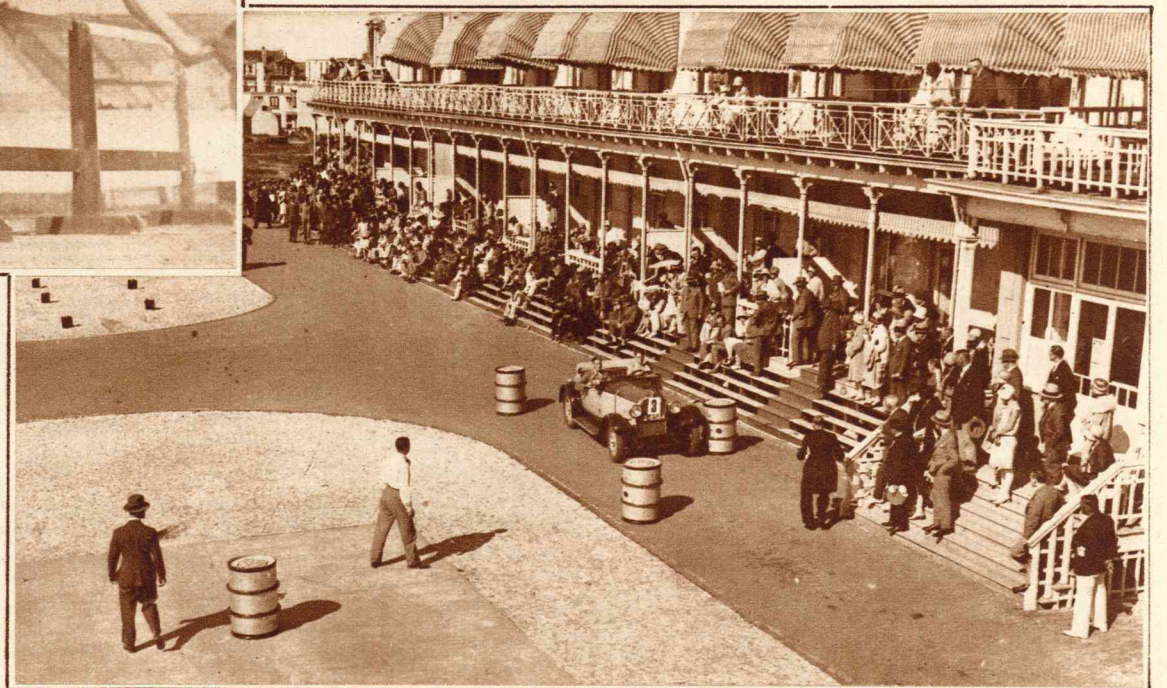
Holland—West-Duitsland in 't Stadion. De 110 M. horden is altijd een nummer, dat de aandacht trekt. Een goed geslaagd moment.

tweede plaatsen en veel derde of vierde. Met 71 tegen 41 punten wonnen de gasten, over wie we toch nog niet zoo heel lang geleden hebben gezegevierd.

't Is dus niet alleen meer bij voetbal. Ook op het gebied der athletiek gaan we bergafwaarts.

De nederlaag op zichzelf is heelemaal niet vreemd. Deze werd algemeen verwacht. De Duitschers zijn ons een stuk voor en zonder dat hun ploeg de meest bekende cracks bevatte bleven zij ons met het grootste gemak meester.

De resultaten van Zondag brengen weer duidelijk naar voren, dat de K.N.A.U. hard zal moeten

Het concours d'Élégance te Zandvoort. Moment uit den aan het concours verbonden behendigheidswedstrijd.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

HET VERHAAL TOT NU TOE

Mark Martineau, die in de rechten studeert, is beschuldigd van moord op Abraham Robertshaw. De jury spreekt het „niet schuldig“ over hem uit, maar de publieke opinie, die hem voor schuldig houdt, is tegen hem. Hij wendt zich tot rechter Sedgmoor, voor wien hij heeft terecht gestaan, om raad. Deze adviseert hem in Canada of Australië zijn geluk te beproeven, maar Martineau wil het land niet uit. Dina, Sedgmoor's dochter, die bij het onderhoud tegenwoordig is, geeft Martineau gelijk, omdat hij den moordenaar van Robertshaw wil ontdekken. Mark wandelt savonds langs de kade en ontmoet daar een jonge bloemenverkoopster, Elsie May. Deze spreekt hem moed in, geeft hem drie shillings te leen en den raad, Londen te verlaten, naar buiten te gaan en daar als tuinkecht werk zien te krijgen. Hij volgt dien raad en wordt, na eenig zoeken, door Wilding, een rijk koopman uit de city, die villa „Poplars“ bewoont, in dienst genomen. Dina Sedgmoor komt op de „Poplars“ logeeren en herkent in den tuinkecht Mark Martineau. Zonder zich goed rekenschap te geven van de mogelijke gevolgen voor Martineau, deelt zij den jongen Herbert Wilding mede, wie de knecht van z'n vader eigenlijk is. De oude en

de jonge Wilding gelooven in Mark's schuld en de oude heer zegt hem de betrekking op. Mark vertrekt naar Londen. Hij treedt daar als boekhandelaarsbediende in dienst bij Josua Bentham. Mark's pogingen om het geheim van den moord te ontsluiten, hebben geen succes. Na een jaar zegt Bentham hem de betrekking op, omdat hij geen bediende meer betalen kan. Het gelukt hem een betrekking als secretaris te krijgen bij Dr. Margraves, een archeoloog, die z'n vader gekend heeft. Zijn vrijen tijd besteedt Mark om Bentham behulpzaam te zijn. In dien boekwinkel heeft hij een onderhoud met rechter Sedgmoor en diens dochter. Tot z'n verbazing ontvangt hij een paar dagen daarna een uitnodiging voor een avondpartij ten huize van den rechter. Herbert Wilding is er ook. Hij spreekt met de gasten over Mark, waardoor deze door iedereen gemeden en genoodzaakt wordt het huis te verlaten. Mark besluit alle krachten in te spannen om de waarheid inzake den moord aan 't licht te brengen. Na eindeloos zoeken vindt hij in Scotland-Yard een brief, waardoor hij op het spoor van den moordenaar hoopt te komen. In een restaurant ontmoet hij kort daarop Edgar Barret, iemand, wiens naam in den brief genoemd wordt. Met dezen heeft hij een onderhoud, waardoor hij in z'n meening versterkt wordt dat Barret meer van de zaak

weet. Barret is echter zeer voorzichtig in zijn spreken. Op een avond verlaat Barret Londen. Mark volgt hem ongezien. Barret gaat naar een eenzaam landhuis en Mark legt zich vlak voor 't huis in hinderlaag. Daar ziet hij aan een der vensters een jong meisje in wier oogen een uitdrukking van ontzetting ligt. Eenige oogenblikken later verdwijnt de gestalte en verlaat ook Barret de woning. Deze laatste verlaat Londen zonder adres achter te laten. Mark gaat weer naar het landhuis, doch vlak er bij gekomen, wordt hij van achteren overvallen en bewusteloos geslagen. Hij ontwaakt in een ziekenhuis, dat hij na eenigen tijd hersteld verlaat. Hij tracht inlichtingen in te winnen omtrent het landhuis, maar verneemt slechts zeer weinig. Nu gaat hij weer naar 't landhuis, komt door de achterdeur binnen en hoort in een der kamers op de tweede verdieping iemand luid snikken. Hij treedt de kamer binnen en vindt daar een jong meisje van ongeveer 20 jaar. Uit het onderhoud dat nu volgt, blijkt, dat zij een geheim verdriet heeft, hetwelk zij nu nog niet wil openbaren. Mark deelt het doel van zijn komst mede en zij spreken af, dat hij over een dag of drie zal terugkomen. Zij heeft dan inmiddels nagedacht over zijn voorstel om hem de oorzaak van haar leed mee te deelen. Mark verlaat onbemerkt het landhuis.

Het zal je wel bekend zijn, dat rechter Sedgmoor niet goed weet, wat hij eigenlijk van je moet denken. Het geheim van den moord op dien ouden man is nog niet opgehelderd. Hij was de man, die je geval behandelde en hij interesseert zich nog wel voor je. Het schijnt nu, dat de man van de oude vrouw, die de kamers van Abraham Robertshaw in orde hield, in je proces niet als getuige is opgeroepen. Hij was toen uit de stad en z'n vrouw vertelde, dat hij niets van de zaak wist. Men heeft toen geen moeite gedaan, hem alsnog als getuige op te roepen."

"Hoe denkt rechter Sedgmoor daar over?"

"Hij houdt zich zeer gereserveerd en zei niet veel, maar het wil me voorkomen, dat, wanneer die man als getuige was opgeroepen, z'n uitspraak geheel anders zou geweest zijn."

Dit was aan geen doovemans ooren gezegd. Dien avond dan begaf Mark zich naar Eaton Square, vast besloten om zoo mogelijk rechter Sedgmoor te spreken en meer te weten te komen.

De huisknecht die hem opendeed en scheen te herkennen, liet hem zonder meer binnen en ging hem voor in de bibliotheek, die hij zich nog zeer goed herinnerde.

"Ze zijn juist klaar met eten," zei de man, "en ik geloof wel, dat u mijnheer zult kunnen spreken. Ik zal uw kaartje direct bij hem brengen, mijnheer."

Lang behoefde Mark niet te wachten. Nauwelijks was de huisknecht met zijn kaartje de deur uitgegaan, of hij hoorde een haastigen voetstap in de gang en de rechter trad de kamer binnen. Het ontging den jongen man niet, dat hij van houding jegens hem veranderd was. Het scheen eerder, dat hij als voorzitter van het gerechtshof dan in z'n eigen huis optrad. Z'n houding was koud en streng. Hij wees Martin echter een stoel aan en vroeg, waarmee hij hem van dienst kon zijn.

"Uw vroegere welwillendheid geeft mij den moed, vanavond even bij u te komen. M'n patroon, dr. Margraves, deelde me mede, dat hij gisteravond bij u gedineerd heeft."

De rechter boog even, maar zei niets.

"Ook maakte hij gewag van het onderwerp over conversatie," vervolgde Mark; "in dit onderwerp stel ik natuurlijk veel belang. Ik dacht dus, dat u het mij niet kwalijk zoudt nemen, wanneer ik u in verband daarmee, een bezoek bracht."

De heer Sedgmoor maakte een afwerende beweging.

"Ik geloof, mijnheer Martineau, dat het 't beste is u direct te zeggen, dat ik mij over deze aangelegenheid absoluut niet kan uitlaten. Hetgeen ik in vertrouwen van iemand, die m'n gast is vernomen heb, of hetgeen ik hem zelf gezegd heb, kan geen punt van bespreking vormen tusschen u en mij. U werd op vermoeden beschuldigd en bij gebrek aan bewijs vrijgesproken. Voor mij is de zaak daarmee uit."

"Maar mijnheer," opperde Mark, "zooals u weet, heb ik mij tot taak gesteld mijn naam van elke smet te zuiveren, ben ik er op uit om den moordenaar te ontdekken en..."

De rechter viel den jongen man echter in de rede.

"Excuseer me, maar ik kan daar niet met u in discussie over treden. Wanneer ik geen officiële positie bekleedde," zoo liet hij er haastig op volgen, "dan was het iets anders. Maar met u over iets te spreken, waarover ik in vertrouwen in mijn gezin gesproken heb, dat gaat niet."

"U hebt uw meening omtrent mij gewijzigd," zei Mark op den man af.

De rechter zweeg.

"Wanneer," hernam Mark, "het geval nog steeds in rechterlijke kringen besproken en mijn naam daarbij door het slijk gesleurd wordt, dan heb ik toch het recht..."

Hier viel de heer Sedgmoor hem weer in de rede.

"Dat is geheel en al uw zaak, mijnheer Martineau. Wanneer men u belastert, dan kent u den weg om daartegen op te komen. In mijn ressort behoort

dit dan echter niet thuis. U is echter voldoende met de wet op de hoogte om te weten, dat, eenmaal vrijgesproken, u wettelijk onschuldig bent."

Het trof Mark onaangenaam, dat Dina's vader den klemtoon op het woord: wettelijk legde. Hij stond op om heen te gaan; ook de rechter maakte een beweging om te kennen te geven, dat het onderhoud geëindigd was.

"Ik hoop dat mevrouw en juffrouw Sedgmoor welvarend zijn," zei hij nog.

"Dank u," antwoordde de rechter.

Opnieuw aarzelde Mark. Hij had een gevoel over zich alsof hij voor z'n leven streed.

"De eerste maal dat ik hier kwam, mijnheer," zei hij, "was juffrouw Sedgmoor zoo goed mij te zeggen, dat zij in m'n onschuld geloofde. Ik hoop, dat..."

Voor hij den zin kon voleindigen kwam de huisknecht op het geluid der schel binnen om hem uit te laten.

Toen de voordeur achter hem gesloten was en hij op straat stond, overtoog een gloeiend rood zijn gelaat. De verandering in de houding van den rechter was zoo groot, de meer dan koude manier waarop hij hem ontvangen had, zoo opvallend, dat hij zich diep beleedigd en gegriefd gevoelde. Eén ding stond bij hem vast. De heer Sedgmoor moest het een of ander in zijn nadeel vernomen hebben; anders kon hij zich z'n manier van doen niet verklaren.

Maar Mark's besluit stond vaster dan ooit. Hij moest en zou het geheim van den moord ontsluiten.

Onmiddellijk zou hij aan 't werk gaan.

Een paar minuten later zat hij in een taxi en reed in oostelijke richting. Toen hij in John-sonn's Inn kwam, zag hij, dat de vensters van no. 12 nog even smerig waren als vroeger. De huurders der kantoorlokalen waren naar huis gegaan; alleen in eenige kamers gelijkvloers waren nog mensen.

Hij klopte aan de deur van no. 12, maar ontving geen antwoord. Nu trok hij hevig aan de schel. Een oogenblik later zag hij 'n lichtje in de kelderwoning schijnen en hoorde hij voetstappen die naderden. De vrouw die de deur opendeed, zag hem vragend aan; blijkbaar herkende zij hem niet.

"Goeden avond, juffrouw Collins," zei Mark.

"O, bent u het?" zei de vrouw.

"Ja, ik zou u graag

Tijdverdrijf in de keuken: „U zult een reis maken over water, en die houdt verband met veel geld — en hier zie ik een blonden heer..."

even willen spreken en uw man ook, als het kan."

"Mijn man is niet thuis," zei de vrouw. Mark zag, dat ze hem wantrouwend aankeek.

"Bent u daar wel heel zeker van?" vroeg Mark weer.

"Hoe bedoelt u dat?"

"Ik wil alleen maar weten, of u wel zeker weet, dat uw man niet thuis is." Terwijl hij dit zei, zag hij haar oplettend aan. "Me dunkt, hij moet hier dichtbij zijn."

"Hoe weet u dat?"

"Het komt er niet op aan hoe ik dat weet. Vandaag of morgen moet ik hem toch spreken en ik kom liever niet terug. Misschien wilt u hem dat wel even laten weten?"

Op dit oogenblik klonk een stem uit de kelderkeuken:

"Met wie ben je daar aan 't praten?"

"Ik zie het al," zei Mark, "uw man is thuisgekomen."

"Ja, zeker zonder dat ik het wist. Ik zal hem zeggen, dat u hier bent."

"Ik ga met u mee en als hij niets gezegd heeft, dan zal niemand hem natuurlijk lastig vallen."

"Maar ik moet achter de waarheid komen."

"U is hier al meer dan eens geweest," zei de vrouw weer. "Als u toen niet achter de waarheid gekomen bent, dan zal het u nu ook niet lukken."

"Uw man moet me helpen. Ben jij daar, Collins?"

De man, die inmiddels in de gang gekomen was, zag Mark oplettend aan.

"Ik ben hier gekomen om je te spreken," zei de jonge man. "Ik moet een ernstig onderhoud met je hebben."

"Zoo, moet je me spreken?" antwoordde Collins; "als ik je een raad schuldig ben, jongmensch, dan moet ik je zeggen, dat, hoe minder je met me spreekt, hoe beter het voor je is."

"Je hebt het glad mis. Ik ben er van overtuigd, dat ons onderhoud zeer belangwekkend zal zijn."

"Belangwekkend? Ja zóó belangwekkend als kiespijn, maar aangenaam niet."

Mark zag den man opmerkzaam aan en kwam tot de bevinding dat hij half dronken was.

"Aangenaam of niet," zei hij, kortaf; "je zult me moeten vertellen, welke praatjes je over mij hebt rond gestrooid."

"Praatjes rondgestrooid? Wat bedoel je daar mee?"

"Dat weet je heel goed. Je begrijpt, dat ik zeer op mijn goeden naam gesteld ben, en..."

Collins lachte minachtend en riep uit: "jouw goeden naam!"

"Ja, mijn goeden naam. Je weet dat ik vrijgesproken ben van de misdaad, die mij ten laste gelegd werd. In de oogen der wet kleeft er geen smet op mij. Jij nu hebt me van allerlei dingen beschuldigd. Die beschuldigingen moet je bewijzen."

"Ik kan alles bewijzen, wat ik gezegd heb."

"Je hebt ook gezegd, ondanks het feit dat de jury mij onschuldig verklaard heeft, dat ik Abraham Robertshaw heb vermoord," zei Mark op goed geluk af.

"Wie heeft je dat verteld?"

"Dat komt er niet op aan. Je moet niet denken, dat je maar van alles van me kunt vertellen buiten mij om, zonder dat ik daarvan in kennis gesteld word. Ik ben niet iemand, die zooiets maar blauwblauw zal laten. Ik had onmiddellijk een aanklacht wegens laster tegen je kunnen indienen, maar ik wilde dit niet doen, zonder eerst te hooren wat je te zeggen hebt."

"Wees voorzichtig, Sam," zoo liet zich nu de vrouw hooren, "en praat niet je mond voorbij; je weet, ik heb je gewaarschuwd."

"Je kunt toch niet bewijzen wat ik gezegd heb," zei Collins, terwijl hij een loenschen blik op Mark wierp; "kom, kom, je moet niet denken, dat ik me door jou bang laat maken, mijnheer Mark Martineau. Je zult wel wat anders te doen hebben dan mij met de wet te dreigen. Je durft

de zaak toch niet opnieuw aanhangig te maken."

"Vertel me maar eens precies, wat je gezegd hebt."

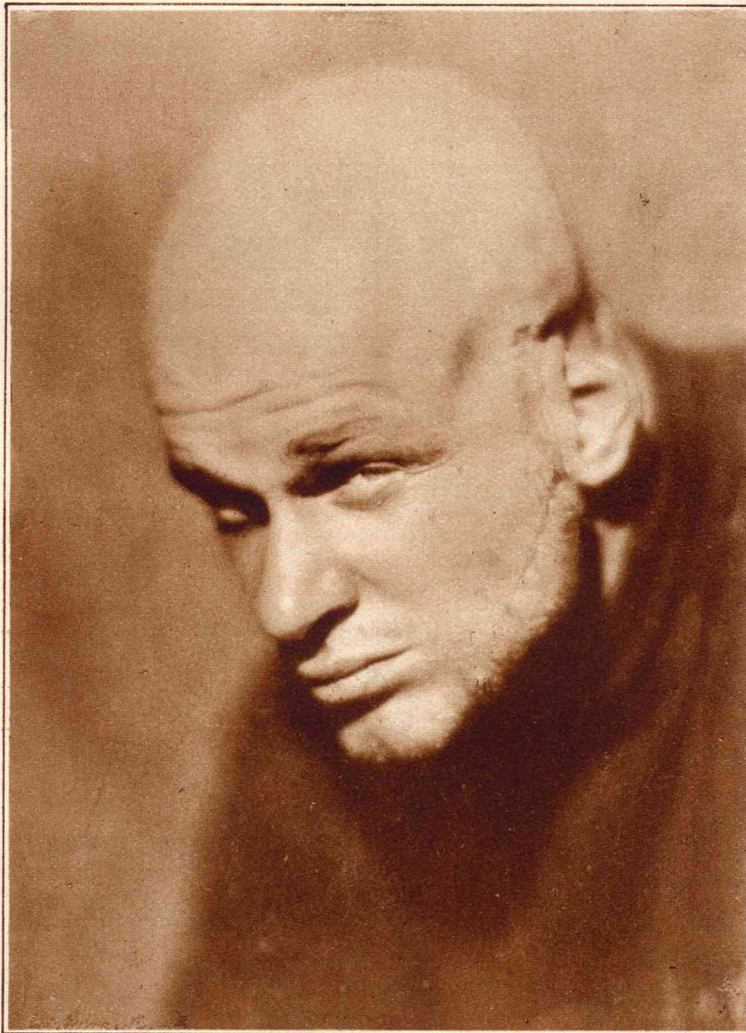
"Neen, dat doe ik niet."

"Nu dan," hernam Mark, die besloot den ander te overbluffen; "dan zal ik je met de personen laten confronteeren, met wie je gesproken hebt."

"Wie zijn dat? Wie zijn dat dan, als je zooveel weet?"

"Dat zijn de heeren Herbert Wilding en Edgar Barret. Heb ik gelijk of niet?"

Mark hield Collins scherp in 't oog, toen hij dat

Een der onsympathiekste rollen, die een filmacteur ooit te vervullen kreeg, moet wel die van Andrew Engleman zijn in de United Artists-film „De drie hartstochten“ — te oordeelen naar deze sinistere grime kan dat wel waar zijn.

vroeg en zag heel goed, dat ondanks z'n brutale houding, de man bang was.

"Dat zijn de namen niet," zei de man.

"Welke namen gaven ze je dan op?" vroeg Martin; "ik ben er achter gekomen wat ze tegen je gezegd hebben en alvorens maatregelen tegen je te nemen, wensch ik te hooren, wat je te zeggen hebt."

"Sam, hou je mond. Waarom praat je toch zoo hoog?"

"Wel, ik sta er van te kijken," antwoordde Collins, terwijl hij z'n vrouw toornig en verwonderd aanzag.

"Hou je bedaard, zeg ik je, zie je dan niet in, waar het hem om te doen is?"

"Wat kan me dat schelen," snauwde de kleine man. "Ik heb niets gezegd dan hetgeen ik kan bewijzen. Van de wet weet ik niets af, maar ik ik weet wel, dat hij de zaak niet meer bij de rechtbank durft aanhangig te maken; dat weet ik."

"Dus daarmee durf jij te beweren, dat ik den ouden man vermoord heb?"

"Je weet, dat je het gedaan hebt en je weet ook, dat niemand dan jij het gedaan kan hebben."

Collins was klaarblijkelijk niet op z'n gemak, maar blijkbaar ook van de waarheid dier vreeselijke beschuldiging overtuigd. Het was niet onmogelijk, dat hij onder den invloed van sterken drank verkeerde, maar hij wist heel goed wat hij zei, al zou hij ook misschien zijn mond gehouden hebben, als hij geen borrel op gehad had.

Mark dacht even na. Hij kon geen hoogte krijgen van den toon van overtuiging, waarop de man sprak.

"Ze kunnen me alleen straffen," zoo ging Colliver voort, "omdat ik niet eerder datgene gezegd heb, wat ik weet, maar daar had ik m'n reden voor. Ik moest toen noodzakelijk de stad uit, naar m'n dochter. Nauwelijks was ik bij haar, of ik werd ziek. Achteraf bekeken, was ik daar blij om. Ik voelde er niets voor om in je zaken gemoeid te worden. Maar ik weet, dat je het gedaan hebt."

"Hoe weet je dat dan?"

"Hoe ik dat weet? Ik ben toch niet gek," riep de kleine man uit. "Op de eerste plaats waren m'n vrouw en ik hier huisbewaarders; behalve de

oude Robertshaw bewoonden we beiden hier alleen dit huis. Al de anderen sliepen ergens anders. Tegen elf uur 's avonds ging ik het heele huis rond, kwam ik in elke kamer om te zien of alles in orde was. Dat deed ik ook op dien avond vóór den moord. Ik trof alleen jouw persoon hier nog aan. Waar een moord geschiedt, moet ook een moordenaar zijn. Nu dan, er was niemand meer in huis dan jij. Jij moet het dus gedaan hebben. Dat heb ik gezegd en dat wil ik aan ieder, die het maar hooren wil, herhalen. Tot elf uur waren m'n vrouw en ik bij elkaar, daarna ging zij naar bed. Je hebt het huis niet vóór middernacht verlaten; ik heb toen de huisdeur achter je gesloten. Toen je weg was, was er niemand in huis dan de juffrouw, ik en de oude heer. Jij alleen was tot middernacht bij hem gebleven en het is absoluut uitgesloten, dat hij na dien tijd nog bezoek heeft gehad. M'n vrouw kwam tegen acht uur 's morgens in z'n kamer en vond hem daar dood. Je kunt me voor het gerecht dagen, maar wat ik gezegd heb, zal ik ook daar volhouden."

Mark stond verbaasd over hetgeen hij daar hoorde. Wanneer deze man gedurende z'n proces als getuige a charge was opgetreden en daar hetzelfde had gezegd, wat hij hem daar zoeven gezegd had, dan zou hij tot de galg zijn veroordeeld. Hier scheen geen uitweg te zijn. Maar in 't bewustzijn van z'n onschuld dacht hij na over hetgeen hij gehoord had.

"Laten wij eens nagaan," zeide hij; "je vertelde daar, dat je elke kamer onderzocht hebt?"

"Ja."

"Dus, dat je in elke kast, in elken mogelijken schuilhoek gekeken hebt?"

"Ik ben in de kamers geweest en heb daar niemand gezien. Wie kon daar ook zijn? Die kamers zijn niet door menschen bewoond, die geen naam hebben. Het zijn allen fatsoenlijke lieden. U behoeft niet zoo zwart te kijken; dat is volstrekt niet noodig."

"Is de kamer van Abraham Robertshaw op 't oogenblik verhuurd?"

"Neen, dat is ze niet," zoo liet zich juffrouw Collins nu hooren. "Je komt hier heeft geen geluk aangebracht. Na den moord zijn die twee kamers nooit meer in gebruik genomen. Niemand wil in een kamer slapen, waar een mensch vermoord is."

"Dus op het oogenblik is er niemand in?"

"Neen, niemand."

"Nu, dan wil ik ze even gaan zien."

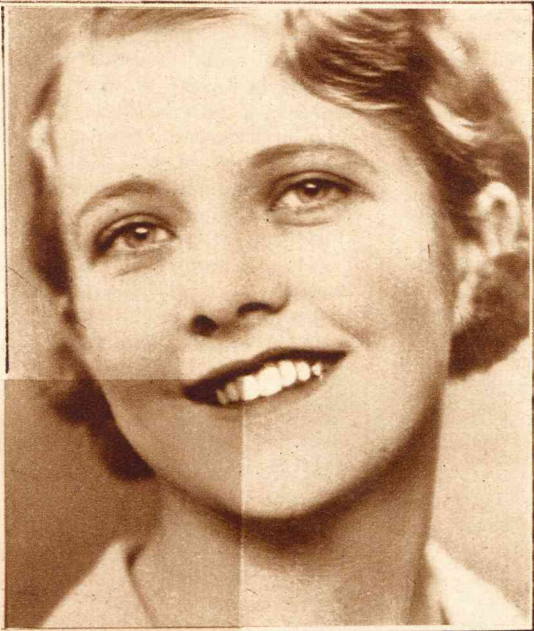
"Dat zal niet gaan."

Er klonk wantrouwen in Samuel Collins' stem.

"Ik ga toch," zei Mark, vastberaden "en jullie beiden gaat met me mee. Ik heb een onderhoud met rechter Sedgmoor gehad en als je niet meegaat, dan moet je de gevolgen maar afwachten."

Een paar minuten later gingen ze alle drie de trap op naar de bovenste verdieping van het huis, waar Robertshaw gewoond had; de man en de vrouw mopperden wel, maar Mark ging hen vastberaden voor. Ze kwamen op de kamer, waar de misdaad gepleegd was. Het vertrek was geheel leeg, geen enkel meubelstuk was er achter gelaten; er heerschte een doodsche stilte. Ja, daar had de oude man z'n dagen doorgebracht. De kamer lag daar eenzaam op de bovenste verdieping en wanneer het waar was, dat Collins elke kamer had onderzocht, dan kwam het hem ook onmogelijk voor, dat iemand er ongezien in had kunnen komen.

(Wordt voortgezet)

Tandaanslag

hetwelk mooie tanden
doet verkleuren.

"KAN ik er niets aan doen?"
schreef een jonge vrouw.
„Mijn tanden zijn geel en be-
slagen hoewel ik ze urenlang
poets, echter zonder eenig
resultaat."

Thans, drie maanden later,
schrijft zij: „Mijn tanden zijn
nu even blinkend wit als die
ik altijd benijd heb."

Thans heeft de wetenschap
ontdekt, dat in 9 van de 10
gevallen de oorzaak van ver-
kleurde tanden is te wijten aan
den tandaanslag die hen bedekt.

Deze is de grootste vijand
der tanden.

Gij kunt den tandaanslag met
Uw tong voelen, het is een
kleverig laagje. Door gewoon
borstelen kunt ge dit niet ver-
wijderen. Gij moet de weten-
schappelijke methode, die eerst
den aanslag oplost, bezigen. Dan
zal gewoon borstelen hem ver-
wijderen.

Stelt het beproeven van deze
nieuwe methode niet uit. Koopt
HEDEN een tube.

Pepsodent
DEDEP
De Tandpasta die den aanslag verwijderd.

1058

Transpireerende Voeten

en andere transpireerende lichaamsdeelen
moet men behandelen met Purool-Huid-
poeder, als zijnde het meest afdoende mid-
del daarvoor. Verkrijgbaar in Bussen van
60 cent en 1 gld. Bij Apoth. en Drogisten

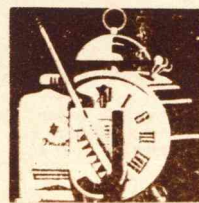
VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Hollander aan den heer
J. C. P. Meeuwse, Vlietstraat 2 te Amsterdam, om
daar geregeld uw nummer van „De Stad" heen te
kunnen zenden. Strooken worden dan toegezonden.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose.
Verwaarloost deze kwaal dus
niet. Leest wat Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, arts, schrijft
in zijn brochure: „Wenken
en raadgevingen bij de be-
handeling van tuberculose en
scrofulose", over de gunstige
resultaten, verkregen met
gramuline. Deze brochure,
die o.a. talrijke attesten bevat
van geneesheeren en gewezen
patiënten, wordt U, op aan-
vraag, in gesloten enveloppe,
gratis toegezonden door de
Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, Scheveningen,
Alkmaarschestraat A 9

Als de
mekker rinkelt

verdrijft ge 't slaperige
gevoel direct door
mond en tanden met
Bruzol te poetsen. Het
doodt ook alle bac-
teriën en verwijderd
tandbeslag. 't Frischt
U lekker op.

Vraag het Uw
apotheker of drogist.

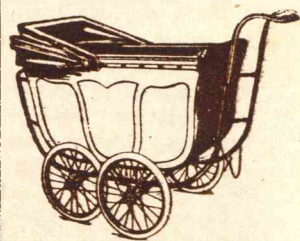
Bruzol
bruisend tandpoeder

VOOR EEN VROUW
is TAKY een
onschatbare uitvinding!

zegt Mile Raquel Meller.
„Ik had reeds vaak hooren spreken
over Taky, deze geparumeeerde
crème die gebruikt wordt zooals
zij uit de tube komt, en binnen
10 minuten alle overtollige haar en
dons doet verdwijnen. Als voor-
zichtige vrouw heb ik slechts na
een ernstige proefneming willen
zeggen wat ik ervan denk; ik erken
dat ik er verrukt over geweest ben!
Taky is honderd maal beter dan
het lastige scheermes, dat puistjes
geeft en het haar snel weder doet
groeien, en dan de kwalijk
riekende of gecompliceerde ont-
haringsmiddelen. Taky is onschade-
lijk en zoo gemakkelijk in het ge-
bruik als een eenvoudige toiletercrème!
Eischt van Uwen leverancier, TAKY
De groote tube kost slechts Fl. 1.—
IMP.: KUYPERS & CO., AMSTERDAM.

„THE MARMET"

De „Lichtste Wagen" der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.—

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

WONDEREN VAN GENEZING
verkrijgt men met het Galvanisch
Stroom-apparaat voor lijders aan
asthma, zenuwen-rheumatiek,
slechten bloedsomloop, enz.
Aan huis te ontbieden.
K. SIKKES - ZAANDIJK

Adverteeren in „DE STAD" is een daad van verstandig beleid

POETSPOMMADE „DE VLAG"

VAN DE GLIMFABRIEK
TE ROTTERDAM

doorstaat schitterend elke vergelijking met het buitenlandsch fabrikaat en heeft daarom recht op Uw voorkeur.

DE STAD AMSTERDAM
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Redactie en Administratie: Keize sgracht 234, Tel. 43304. Abonnementsprijs: per week 12½ cent, per
kwartaal / 1.62½; per post / 1.75; Voor Nederlandsch-Indië / 7.— per jaar bij vooruitbetaling. Voor het
overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Adm.
van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. Uitkeeringen / 30.— tot / 2000.—

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagecontrole — Amsterdam